

+ Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ

Ἡ ἈΓΙΑ ΘΩΜΑΪΣ

Ἡ ἐκ Λέσβου

Ἡ προστάτις
τοῦ
συζυγικοῦ βίου

**Ἡ Ἁγία Θωμαῖς
ἡ ἐκ Λέσβου
910/913 – 948/951**

+ Μητροπολίτου Ὁρωποῦ καὶ Φυλῆς Κυπριανοῦ
Προέδρου τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῶν Ἐνισταμένων

Ἡ Ἁγία Θωμαῖς
ἡ ἐκ Λέσβου
910/913 – 948/951

Ἡ προστάτις τοῦ συζυγικοῦ βίου
καὶ
συμφιλιώτρια τῶν συζύγων

Μνήμη: 3η Ἰανουαρίου

Ἔκδοσις β΄

Ἐκδόσεις
Ἱερᾶς Μονῆς
Ἁγίων Μαρτύρων
Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης
Φυλῆ – 2011 – Ἀττικῆς

◆ *Ἐμπροσθόφυλλο:*

Σύνθεσις

**Ἡ Ἁγία Θωμαῖς ἡ ἐκ Λέσβου.
Ὁ Ναὸς τῆς Ἁγίας Σοφίας στὴν ΚΠολι.
Σύζυγοι δεόμενοι τῆς Ἁγίας.**

Ἐκ τοῦ Ἀγιογραφείου
τῆς Ἱερᾶς Μονῆς
τῶν Ἁγίων Κυπριανοῦ καὶ Ἰουστίνης
Φυλῆς Ἀττικῆς.

◆ *Σελίδα 11:*

Ἱερὰ Εἰκὼν

Ἡ Ἁγία Θωμαῖς ἡ ἐκ Λέσβου
Ἐκ τοῦ αὐτοῦ Ἀγιογραφείου.
(2002. Διαστάσεις: 30 × 38 ἐκ.)

◆ *Ὁπισθόφυλλο:*

Ἡ Ὑπομονὴ

Ἡ ἀρετὴ τῆς μαρτυρικῆς ὑπομονῆς
στεφανώνει τὴν Ἁγία Θωμαΐδα.
(Λεπτομέρεια ἐκ τῆς Εἰκόνας)

© Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ
Φυλῆ Ἀττικῆς

T.Θ. 46006 - ΑΝΩ ΛΙΟΣΙΑ 133 10 GREECE
Τηλέφωνα: 210 24 11 380, 210 24 11 316
Τηλεαντίγραφα (Telefax): 210 24 11 080
E-mail : kyprianos@synodinresistance.org

ISBN 960-8024-12-9

Στὰ ἐν Χριστῷ τέκνα μου,
**τὰ ὅποια αἴρουν τὸν σταυρὸν
τοῦ συζυγικοῦ βίου
μὲ Ὑπομονὴ καὶ Ἐγρήγορσι,**
γιὰ νὰ ἔχουν τὴν Ἁγία Θωμαΐδα
ὡς πρότυπο καὶ βοηθὸ
στὴν ἐπίπονη πορεία τους.

+ Ο Ἦ. καὶ Φ. Κ.

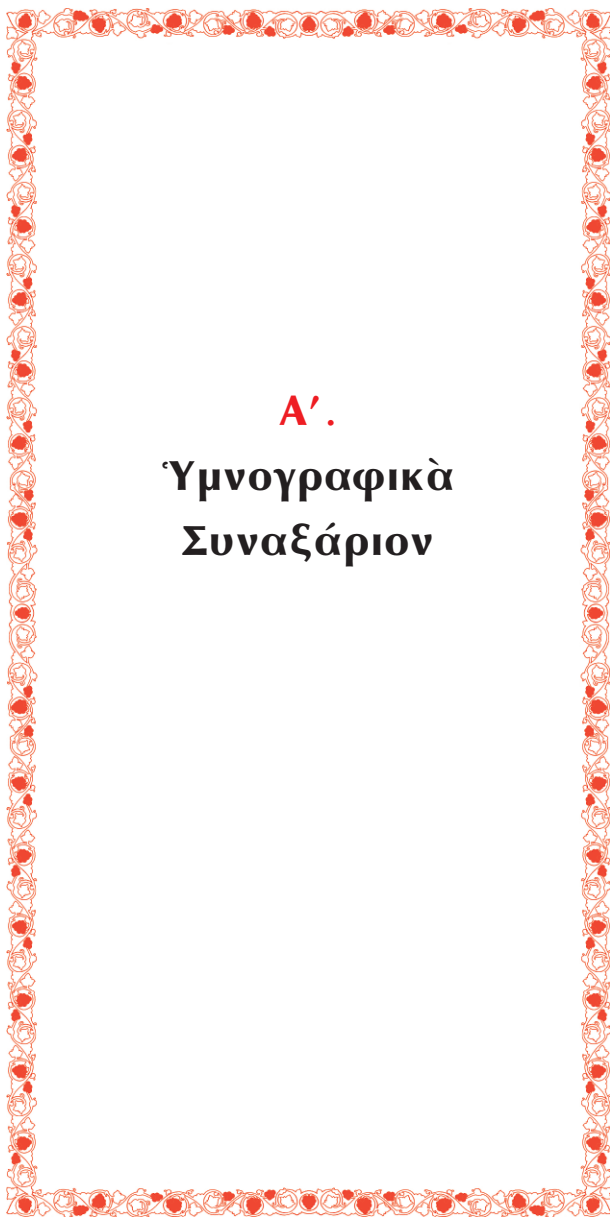
Περιεχόμενα

❖	Ἀφιέρωσις	7
♦	Περιεχόμενα	9
❖	Ἱερὰ Εἰκὼν	11
A'.	Ὑμνογραφικὰ – Συναξάριον	13
♦	Ὑμνογραφικὰ	15
❖	Συναξάριον	17
♦	Πηγῆς - Βοηθήματα	19
B'.	Ἡ Ἁγία Θωμαῖς ἡ ἐκ Λέσβου	21
❖	Διευκρίνισις γιὰ τὴν μνήμη τῆς Ἁγίας Θωμαΐδος	22
α.	«Πολλῶ τῶν ἀρρένων ἀρρένικωτέρα»	23
β.	Ὁ «ἀκάνθινος στέφανος» τοῦ γάμου	27
γ.	Κορύφωσις ἀγώνων	32
δ.	Χάρισμα θαυματουργίας	36
ε.	Κοίμησις καὶ ἀφθαρσία	40
ς.	Συμφιλίωτρια συζύγων	44
ζ.	Θεραπεία Στεφάνου	46
η.	«Ἄν καὶ νεκρό, ἀνέβλυζε ζωὴ...»	49
θ.	Πλοῦτος ἀφυπνιστικὸς	54
Γ'.	Ἐπίμετρον Πῶς θὰ γίνουμε ὑψηλότεροι ἀπὸ ὅσα μᾶς λυποῦν	57

Ἱερὰ Εἰκὼν τῆς Ἁγίας Θωμαΐδος.

Ἡ ἀθληφόρος Ἁγία στεφανώνεται ἀπὸ τῆς ἀρετῆς τῆς μαρτυρικῆς Ὑπομονῆς καὶ τῆς φωτιστικῆς Ἐγρηγόρσεως.

Α΄.

**Ὑμνογραφικὰ
Συναξάριον**

Ὑμνογραφικὰ τῆς Ἁγίας Θωμαΐδος

Μνήμη: 3η Ἰανουαρίου

Ἀπολυτίκιον. Ἦχος δ΄. Ταχὺ προκατάλαβε.

Τὰς θλίψεις τοῦ βίου σου, ὡς προσφορὰν λογικὴν, Χριστῷ προσενέγκασα, τὴν τῶν θαυμάτων ἰσχύν, Ὁσία ἀντείληφας. Ὅθεν ὡς συζυγίας, ὑποτύπωσιν θεῖαν, μέλλομεν Θωμαΐς σε, καὶ πιστῶς σοι βοῶμεν· χαίρε τῆς νήσου Λέσβου, σεμνὸν ἐγκαλλώπισμα.

Κοντάκιον. Ἦχος δ΄. Ἐπεφάνης σήμερον.

Πόνους πλείστους ἤνεγκας καὶ κακουχίας, Θωμαΐς πανθαύμαστε, ἐν τῇ δυνάμει τοῦ Χριστοῦ· ὅθεν ἀξίως δεδόξασαι, καὶ τῶν Ἁγίων ἐδέξω τὸν στέφανον.

Μεγαλυνάριον.

Ἦθλησας ἐν πόνοις μαρτυρικοῖς, Θωμαΐς Ὁσία, καὶ κατήσχυνας τὸν ἐχθρόν· ὅθεν ἐδοξάσθης παρὰ Θεοῦ πλουσίως, καὶ νέμεις τοῖς αἰτούσι, τὴν σὴν βοήθειαν.

*Ἐποιήθησαν ὑπὸ τοῦ ἀειμνήστου
Μοναχοῦ Γερασίου Μικραγιαννανίτου,
Ἵμνογράφου τῆς Μεγάλης τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας,
ἐν ἔτει 1967.*

Συναξάριον

Τῇ γ' τοῦ αὐτοῦ μηνὸς [Ἰανουαρίου], Μνήμη τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θωμαΐδος τῆς θαυματουργοῦ, ἐκ τῆς νήσου Λέσβου καταγομένης, καὶ ἐν Κωνσταντινουπόλει κοιμηθείσης ὀσίως, ἔνθα καὶ τὸ σεπτὸν αὐτῆς λείψανον ἐσώζετο.

Στίχος

*Θλίψεσι πολλαῖς Θωμαῖς λαμπρυνθεῖσα,
Δόξης ἀρρήτου παρὰ Χριστοῦ μετέσχε.
Τριτάτῃ Θωμαῖδα πινυτόφρονα* ἀείδειν θέμις.*

Αὕτη ἡ μακαρία ἐγεννήθη ἐν τῇ νήσῳ Λέσβῳ, ἐν ἀρχαῖς τοῦ δεκάτου αἰῶνος, ἐκ γονέων ἀρετῆ καὶ εὐσεβεία κομῶντων, ὧν αἱ κλήσεις Μιχαὴλ καὶ Καλή. Ταύτης ἡ γέννησις προεμνηύθη τῇ στείρᾳ μητρὶ ὑπὸ τῆς Θεοτόκου Μαρίας, νυκτερινῇ ὄψει.

Ἐν νομίμῳ ἡλικίᾳ φθάσασα συνήφθη ἀνδρὶ ὀνόματι Στεφάνῳ, ὃς πολλὴν σκασιότητα, καὶ ἰταμότητα γνώμης ἐν ἑαυτῷ ἔκρυπτε.

Μετοικήσασα πανοικεῖ, σὺν τοῖς φύσασιν, ἐν τῇ βασιλίδι τῶν πόλεων, μαρτυρικῶς διήλθε τὸν βίον, τῇ τοῦ συζύγου ἀπανθρωπία καὶ σκληρότητι πολλὰς δεχομένη τιμωρίας καὶ πληγὰς καὶ ἀλγυδόνας ταῖς τούτου χερσίν, ὁσημέραι ἀλγυνομένη, δοξολογοῦσα καὶ εὐχαριστοῦσα ἐπὶ πᾶσι τοῖς δεινοῖς τὸν Κύριον.

Καὶ δοκιμασθεῖσα ὡς χρυσὸς ἐν καμίνῳ, καὶ δοξασθεῖσα τῇ τοῦ Παρακλήτου δωρεᾷ, ἐκοιμήθη

όσίως, τὸ τριακοστὸν καὶ ὄγδοον ἄγουσα τῆς ἡλικίας ἔτος, καὶ κατετέθη τὸ ἱερὸν αὐτῆς λείψανον ἐν τῇ Μονῇ τῇ καλουμένῃ «τὰ Μικρὰ Ρωμαίου» ἢ «τὰ Ρωμαίου», ὅπερ, θείῳ δοξασθὲν Πνεύματι, ἠφθαρτίσθη, πηγὴ ἰαμάτων καταστὰν ἐν τῇ Κωνσταντίνου εὐδαίμονι πόλει, ἐν ἣ διεσώζετο ὡς θησαυρὸς οὐράνιος· πολλὰς γὰρ θεοσημείας ἐνήργει, δαιμονῶντας ἰώμενον, παραλύτους ἀνορθοῦν, καὶ πᾶσαν ἄλλην νόσον θεραπεῦον τοῖς εὐλαβῶς προσιοῦσιν, ὡς διεξοδικῶς ἱστορεῖ ὁ κατ' αὐτὴν βίος.

**Βλ. Λεσβιακὸν «Μηναῖον»,
σελ. 92α, Μυτιλήνη 1969.**

(*) Πινυτόφρων: ὁ συνετὰ φρονῶν. **Πινυτός:** σῶφρων, συνετός.

Πηγές - Βοηθήματα

1. Acta Sanctorum, Novembris t. IV, σελ. 234-242, Bruxellis 1925, «*Βίος τῆς ἁγίας Θωμαΐδος*» [BHG 2454].
 - ◆ Ἐκδόθηκε στὰ AS ἀπὸ τὸν κώδικα Ambrosiano H 31 sup. Ὁ «*Βίος*» αὐτὸς εἶναι γραμμένος μεταξὺ τῶν ἐτῶν 959-963, διότι στὸ τέλος, § 26, ὁ συγγραφεὺς-ἐγκωμιστὴς παρακαλεῖ τὴν Ἁγία Θωμαΐδα νὰ προσεύχεται γιὰ τὸν «*φιλόχριστον ἄνακτα*», «*τὸν εὐθαλέστατον Ρωμανὸν*» (Ρωμανὸς Β΄, 949-963).
2. «*Βίος καὶ Πολιτεία τῆς Ἁγίας καὶ Θαυματουργοῦ Θωμαΐδος*», ἐν **Δημητρίου Γ. Τσάμη**, Μητρικὸν τ. Δ΄, σελ. 324-365, Ἀλεξανδρούπολη 1993.
 - ◆ Εἶναι τὸ κείμενο τῶν Acta Sanctorum (§1). Δημοσιεύεται τὸ ἀρχαῖο κείμενο καὶ «*μετάφραση*» νεοελληνικῆ.
3. **Κωνσταντίνου Ἀκροπολίτου** (~ +1324), Λόγος στὴν Ἁγίαν Θωμαΐδα, ἐκφωνηθεὶς στὴν μνήμη της [BHG 2457].
 - ◆ Δημοσιεύεται στὰ Acta Sanctorum, ἐνθ' ἄνωτ., σελ. 242-246.
4. Ἐγκώμιον ἕτερον στὴν Ἁγία Θωμαΐδα, ἀνω-νύμου, ΙΑ΄ ἢ ΙΒ΄ αἰ., ἀνέκδοτον [BHG 2455].
 - ◆ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη Ἀθηνῶν, κώδιξ 2104, φ. 30V-43Γ.
5. **Ἀρχιμ. Χρυσ. Π. Ἀβαγιανοῦ**, «*Ἡ Ἁγία Θωμαΐς ἢ Λεσβία*», περιοδ. «*Ὁ Ποιμὴν*» Μυτιλήνης, Ἰανουάριος-Δεκέμβριος 1987.
 - ◆ Εἶναι ἡ «*μετάφραση*» τοῦ «*Ἐγκωμίου*» (§4), μὲ κατατοπιστικὰ «*Εἰσαγωγικά*».

6. Ἐγκώμιον ἕτερον, ἔμμετρον, ἀνέκδοτον [BHG 2456].
 - ◆ Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη Ἀθηνῶν, κῶδιξ 2104, φ. 43ν-44γ.
7. **Ἰωάννου Φουντούλη**, «Ἡ Ἁγία Θωμαΐς ἢ Λεσβία», περιοδ. «Ποιμὴν» 27 (1962) 8-10.
 - ◆ Γιὰ τὴν χειρόγραφη παράδοσι.
8. **Ἰωάννου Φουντούλη**, «Θωμαΐς» ἐν «Θ.Η.Ε.», τ. 6, σελ. 573.
9. **Γ.Π. Σωτηρίου**, Οἱ Ἅγιοι τῆς Λέσβου, «12. Ἡ Ἁγία Θωμαΐς ἢ Λεσβία», σελ. 64-69, Μυτιλήνη 1990.
10. **Λεσβιακὸν «Μηναῖον»**, Ἱερὰ Ἀκολουθία τῆς Ὁσίας Μητρὸς ἡμῶν Θωμαΐδος τῆς Λεσβίας τῆς Θαυματουργοῦ, Ἰανουαρίου Γ', σελ. 84-94, Μυτιλήνη 1969.
 - ◆ Ποίημα τοῦ Ὁσ. Μοναχοῦ Γερασίμου Μικραγιαννανίτου, ἐν ἔτει 1967.
11. **Μακαρίου Σιμωνοπετρίτου, Ἱερομονάχου**, "Mémoire de la vénérable Thomaïde de Lesbos", ἐν Le Synaxaire, Tome Second: Décembre-Janvier, pp. 318-319, Éditions To Perivoli tis Panaghias, Thessalonique 1988.

Β'.

Ἡ Ἁγία Θωμαῖς

ἡ ἐκ Λέσβου

910/913 – 948/951

*Ἡ προστάτις
τοῦ συζυγικοῦ βίου
καὶ
συμφιλίωτρια
τῶν συζύγων*

Διευκρίνιςις γιὰ τὴν μνήμη τῆς Ἁγίας Θωμαΐδος

«Ἡ μνήμη αὐτῆς ἐτιμᾶτο ἐν Κωνσταντινουπόλει τὴν 1ην Ἰανουαρίου, ἡμέραν τοῦ θανάτου της, μετατεθεῖσα βραδύτερον τὴν 3ην Ἰανουαρίου, πρὸς ἀποφυγὴν συμπτώσεως τῆς πανηγυρεώσ της πρὸς τὴν ἑορτὴν τῆς πρώτης τοῦ ἔτους, τῆς Περιτομῆς τοῦ Κυρίου καὶ τῆς μνήμης τοῦ Μ. Βασιλείου. Ἡ μνήμη αὐτῆς ἀναγράφεται τὴν 3ην Ἰανουαρίου καὶ εἰς τινὰ Μηνολόγια (κώδικες Medico-Laurentianus 787, Paris. Nation. 1590. Πρβλ. SEC, σ. 367). Ἡ μνήμη της, συνδεομένη πρὸς τὸ λείψανον αὐτῆς, ἐλησμονήθη μετὰ τὴν ἀπώλειαν τούτου [ΙΓ' αἰ.], διὸ καὶ δὲν ἀναγράφεται εἰς τὰς ἐντύπους ἐκδόσεις τῶν Μηναίων».

α. «Πολλῶ τῶν ἀρρένων ἀρρένικωτέρα»

ΣΤΙΣ ΑΡΧΕΣ τοῦ δεκάτου αἰῶ-
νος, μεταξύ τῶν ἔτων 910-913,
στὸ μυροβόλο καὶ ἁγιοτόκο νησί τῆς
Λέσβου γεννήθηκε ἡ εὐλογημένη Θω-
μαῖς... Ἦταν καρπὸς προσευχῆς...

Ἀπὸ τὴν ἀρχὴ ὅλα ἔδειχναν, ὅτι ἡ χαριτωμένη
Θωμαῖς ἦταν προωρισμένη γιὰ μιὰ ζωὴ ὑψηλῶν
πνευματικῶν ἐπιδόσεων.

Ἄν καὶ δὲν ἔζησε σὲ ἐποχὴ ποὺ οἱ Χριστιανοὶ
ἐδιώκοντο, ὅμως ἐπρόκειτο νὰ ἀθλήσῃ σὲ ἓνα
ἄλλο μαρτυρικὸ στάδιο... Καὶ μάλιστα νὰ δοξασθῇ
ἴσως καὶ περισσότερο ἀπὸ τοὺς ἀρχαίους Μάρ-
τυρες τῆς Ἁγίας Πίστεώς μας.

Τὰ κύρια χαρακτηριστικὰ τῆς θεοφιλοῦς πολι-
τείας της, στὴν σχετικὰ σύντομη ἐπίγεια πορεία
της, ἔζησε μόνο τριάντα ὀκτῶ ἔτη, ἦσαν ἡ ὑπερ-
βάλλουσα βία καὶ ὑπομονή, ἡ διαρκὴς ἐγρήγορσις
καὶ προσευχή, ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐσπλαγχνία γιὰ
ὅλους...

Ἔτσι, προετοιμαζόταν συνεχῶς γιὰ τὴν προ-
ὑπάντησι του Σωτῆρος μας Ἰησοῦ Χριστοῦ.

*«Ἴδου ὁ Νυμφίος ἔρχεται ἐν τῷ μέσῳ
τῆς νυκτὸς... Καὶ μακάριος ὁ δοῦλος, ὃν
εὐρήσει γρηγοροῦντα...».*

ΟΙ ΓΟΝΕΙΣ τῆς Θωμαΐδος, Μιχαὴλ καὶ ἡ Καλή, ἦσαν εὐγενεῖς καὶ εὐκατάστατοι... Κυρίως ὁμως, ἦσαν πνευματικὰ πλούσιοι καὶ εὐσεβέστατοι... Οἱ σύγχρονοὶ τους ἐχαρακτήριζαν αὐτοὺς ὡς «*ζεῦγος χρυσοῦν, ζεῦγος τρισευδαῖμον καὶ μακάριον*».

Ἐσήκωναν ὁμως τὸν βαρὺ σταυρὸ τῆς ἀτεκνίας... Καὶ ἀνέμεναν τὸ θαῦμα τοῦ Θεοῦ μὲ ταπεινῶσι, ἐλπίδα καὶ ἐπίμονη προσευχή.

«Διηνεκῶς τοῖς θείοις ναοῖς προσεδρεύοντας, παννύχοις ὕμνωδαίαις προσμένοντας, νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν ὕμνοῦντας τὸν Κύριον... Οὐκ ἔληγον ἐκλιπαροῦντες τὸν Θεόν, γονυπετοῦντες, καθικετεύοντες, ὅλην τὴν ἡμέραν πενθοῦντες ἦσαν καὶ σκυθρωπάζοντες... Καὶ ταῖς τῶν θείων Γραφῶν ἀναγνώσεσι προσεμμένοντες προσευχῇ τε παννύχῳ καὶ νηστεία προσκείμενοι τέκνον δοθῆναι τούτοις ἐξελιπάρουν τὸν Κύριον...».

Καὶ πράγματι, ὁ Κύριός μας ἐπιβράβευσε τὴν βαθειά τους εὐσέβεια... Ἀνέδειξε αὐτοὺς χαριτωμένους γεννήτορες ἐνὸς σκεύους ἐκλογῆς, ἐνὸς τέκνου ποῦ θὰ ἐδόξαζε τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, ἀλλὰ καὶ θὰ ἀντεδοξάζετο ὑπέρμετρα.

Ἡ Πανάμωμος Μήτηρ καὶ Παρθένος φάνηκε μὲ δόξα καὶ μεγαλοπρέπεια στὸν ὕπνο τῆς ἐνάρετης Καλῆς... Καὶ τὴν διαβεβαίωσε, ὅτι ὄχι μόνο θὰ ἀποκτοῦσε παιδί, ἀλλὰ ὅτι αὐτὸ θὰ διακρινόταν γιὰ τὸν πλοῦτο τῶν χαρισμάτων καὶ τὴν ἀγιότητα... Θὰ ἦταν ἓνα μεγαλοφυῆς παιδί...

Καὶ προέλεγε ἡ Ὑπερευλογημένη Δέσποινα στὴν μακάρια Καλή:

«ὦ γυναί, μεγάλη σου ἡ πίστις... Ὅπου νᾶναι θὰ σπαρῆ στὴ μήτρα σου παιδί καὶ μετὰ τὸν ὠρισμένο χρόνο θὰ ἔλθῃ στὸ φῶς... Ἄν καὶ θᾶναι θηλυκὸ στὴ φύση, ὄχι ὅμως καὶ στὴν σταθερότητα καὶ γενναιότητα, ὅσον ἀφορᾷ τὴν ἀρετὴ... Ἄν καὶ θᾶναι ἀκόμη ὁμορφο στὴν ὄψη καὶ πραγματικὰ χαριτωμένο παιδί, ὅμως θᾶναι κατὰ πολὺ ἀνώτερο καὶ ἀσύγκριτο τὸ ψυχικὸ τῆς κάλλος... Ἀκριβῶς ἐκεῖνο τὸ ὁμορφο καὶ χαριτωμένο παιδί θὰ γίνῃ στολίδι κοσμοθώρητο γιὰ τὴν πατρίδα καὶ τοὺς γονεῖς... Καὶ θὰ δοξασθῇ μὲ πολλὰς θεραπείες καὶ θαύματα καὶ σὰν μὲ ἡχηρὴ σάλπιγγα θὰ γίνῃ ξακουστὸ καὶ πασίγνωστο σὲ ὅλη τὴ δική μας Εὐρώπη καὶ Ἀσία...».

«Μὴ στύγναζε, γυναί, μηδὲ δυσχέραινε τῆς ἀτεκνίας χάριν τῆς σῆς· οὐ πολὺ τὸ ἐν μέσῳ, καὶ τέκνον θῆλυ τέξεις, πᾶσαν ἀθυμίαν ἀποδιώκειν μέλλον ἐκ σοῦ πόρρωτάτω, γυναί Καλή»!...

Τὴν θαυμαστὴ αὐτὴ ὀπτασία εἶδε καὶ ὁ ἐνάρετος συζυγὸς τῆς Μιχαήλ...

Τὸ θεοχαρίτωτο ζεῦγος, γεμᾶτο ἔκπληξι καὶ θαυμασμό, ἀνέμενε μὲ βεβαιότητα πλέον τὴν ἐκπλήρωσι τῆς θεομητορικῆς προφητείας...

Μετὰ ἀπὸ ἓνα ἔτος γεννήθηκε ἡ προωρισμένη θυγατέρα... Στὸ ἅγιο Βάπτισμα τὴν ὠνόμασαν Θωμαΐδα.

Σύντομα, φάνηκε ἡ θεία ἐπισκίασις στὴν κόρη... Τὰ πλούσια χαρίσματά της ἀποτελοῦσαν μιὰ θαυμαστὴ ἄρμονία...

«Ρίζης εὐγενοῦς εὐγενέστερον βλάστημα· οἷον γάρ φησι τὸ δένδρον, τοιοῦτος καὶ ὁ καρπός».

Διακρινόταν ἀπὸ ὅλες τὶς κοπέλλες τῆς Λέσβου...

Ἡ ἀνωτερότητά της ἦταν πνευματικὴ καὶ σωματικὴ... Εἶχε φρόνημα καὶ ἤθος γεροντικό... Ἡ εὐκοσμία, ἡ εὐγένεια καὶ ἡ ἀρετὴ της κατέστησαν αὐτὴν περιώνυμη...

«Ξυμπάσας λεσβίδας κάλλει καὶ μεγέθει διαφερόντως ὑπερελάσασαν· ἦν σωματικαὶ καθωράϊσαν χάριτες, ἦν ἀρεταὶ περιστοιχίσαν ξύμπασαι... Τέκνον ἐξ ἐπαγγελίας ἀποτεχθέν, τὴν μὲν φύσιν θῆλυ, τὴν δ' ἀρετὴν καὶ τὴν ἄσκησιν πολλῷ τῶν ἀρρένων ἀρρένικωτέραν...».

Καὶ ὅσο περνοῦσαν τὰ χρόνια, τόσο ἡ χαριτωμένη Θωμαΐς ὠρίμαζε πνευματικά... Ἀπόφευγε τὶς κοσμικὲς ἐνασχολήσεις... Ἐργαζόταν τὸ μέλι τῆς ἀρετῆς στὸ ταμεῖο τῆς καρδιάς της...

β. Ο «ἀκάνθινος στέφανος» τοῦ γάμου

Η ΕΥΛΟΓΗΜΕΝΗ Θωμαΐς ἀφήνει πίσω της τὴν ἀνώριμη ἡλικία... Ἡ φήμη της γιὰ τὰ φυσικὰ καὶ ἐπίκτητα χαρίσματά της ἀπλώνεται ὄλο καὶ περισσότερο... Πλησιάζει ἡ ὥρα γιὰ τὴν ἔναρξι τῆς μεγάλης καὶ πολυετοῦς δοκιμασίας...

Ὁ Μιχαὴλ καὶ ἡ Καλὴ φαίνεται ὅτι ἔχουν λησμονήσει τὸ θεϊκὸ ὄραμα... Ξεθώριασαν στὴν μνήμη τους οἱ θεομητορικὲς ἐκεῖνες μεγάλες καὶ θαυμαστὲς ἐπαγγελίες...

Πιέζουν τὴν εὐλογημένη κόρη τους νὰ ὑπανδρευθῆ... Δὲν εἶχαν ἄλλο παιδί... Ἦθελαν ἐγγόνια... Ἡ περιουσία τους μεγάλη...

Ἡ Θωμαΐς ἦταν ἤδη εἴκοσι τεσσάρων ἐτῶν... Στὴν καρδιά της εἶχε ἀνάψει ὁ θεῖος ἔρωτας πρὸς τὸν ἐπουράνιο Νυμφίον... Δὲν ὑπῆρχε χῶρος καὶ γιὰ ἓναν ἐπίγειο νυμφίον...

Μὲ βαθὺ σεβασμὸ πρὸς τοὺς ἐνάρετους γεννητορὲς της, ἀλλὰ καὶ μὲ θερμὸ καὶ ἀνυποχώρητο ζῆλο, ἀρνεῖται κατηγορηματικὰ...

Ἡ Ἄειπάρθενος Μητέρα τοῦ Θεοῦ εἶχε προεξαγγεῖλει τὴν γέννησί της καὶ Αὐτὴν εἶχε ὡς πρότυπο... Ἡ παρθενία τὴν κατέθελγε καὶ μέσα ἀπὸ αὐτὴν, ὡσὰν σὲ κάτοπτρο, ἔβλεπε ἤδη τὴν δόξα τοῦ Οὐρανοῦ... Πῶς θὰ αἰχμαλωτιζόταν στὶς γῆινες μετριότητες καὶ ματαιότητες;...

Ἄλλωστε, ἀπὸ τότε ποὺ ἦταν ἀκόμη μικρή, τὸ εὐλαβικό της ὄραμα ἦταν νὰ γίνῃ Μοναχὴ... Αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία τὴν εἶχε πλήρως κυριεύσει...

Ὁ Μιχαὴλ καὶ ἡ Καλὴ ὅμως εἶναι ἀνυποχώρητοι... Γίνονται πείσμονες, αὐταρχικοὶ καὶ τέλος ἀπειλητικοὶ...

Πρᾶγμα μυστήριον. Τὰ δάκρυα καὶ οἱ προσευχῆς τῆς κόρης, ποὺ ἦταν ἀγιασμένη ἀπὸ κοιτίας μητρός, δὲν ἔφεραν τὸ θαῦμα...

Ὁ Κύριος παρεχώρησε νὰ γίνῃ τελικὰ τὸ θέλημα τῶν γονέων.

«Πειθαρχεῖ τοῖς τοκεῦσι, πρὸς γάμον ἐκκλίνει, στεφάνῳ κλίνει τὴν κεφαλὴν, ἀνδρὶ νομίῳ συζεύγνυται»...

* * *

ΗΤΑΝ ΑΡΑΓΕ εἴσοδος σὲ ἓνα γαλήνιο λιμάνι ἢ ἄνοιγμα σὲ ἓνα παραγμένο πέλαγος;

Ἡ Θεία Πρόνοια ἔχει τὰ σχέδιά της...

Γρήγορα τὸ γήϊνο στεφάνι τοῦ γάμου ἐπρόκειτο νὰ μετατραπῇ σὲ ἓναν πραγματικὰ «ἀκάνθινον στέφανον»... Καὶ νὰ γίνῃ πρόξενος πολλῶν οὐρανίων στεφάνων...

Ὁ σύζυγός της, ποὺ ὠνομαζόταν Στέφανος, ἦταν ἄνθρωπος ἀκαλλιέργητος καὶ βάρβαρος... Διακρινόταν γιὰ τὸν ὑβριστικὸ καὶ θηριώδη χαρακτῆρα του...

Ὅπως ἀπέδειξαν τὰ πράγματα, δὲν θὰ ἦταν βοηθὸς καὶ συναγωνιστὴς της στὰ ἱερὰ σκάμματα τῆς ἀγιότητος, ἀλλὰ ἀντίπαλος καὶ ἐχθρὸς...

Ὁ γάμος δὲν ἐμετρίασε τὸν θεῖο ζῆλο τῆς Θωμαΐδος, δὲν τὴν ὠδήγησε σὲ ράθυμη, φιλήδονη καὶ ἀμέριμνη ζωὴ... Κάθε ἄλλο!... Ἐξακολούθησε νὰ ἀφοσιώνεται σὲ μακρὲς προσευχὲς καὶ νηστείεις... Μελετοῦσε τὶς Ἱεραγίας Γραφές... Ἐσύχναζε στοὺς ἱεροὺς Ναοὺς... Βοηθοῦσε τοὺς πτωχοὺς... Ἐντυνε τοὺς γυμνοὺς... Συνέδραμε τοὺς ἀρρώστους καὶ ἐμπερίστατους...

«Πρὸς οὐρανὸν αἰεὶ τὰς χεῖρας ἐκτείνουσα, γονυπετοῦσα, δακρύουσα, προσομιλοῦσα Θεῷ καὶ τὸν θεῖον διηνεκῶς ἀνάπτουσα ἔρωτα καὶ τὰ τῷ Θεῷ ἀρέσκοντα δρῶσα, γυμνητεύοντας ἐνδιδύσκουσα, πεπτωκότας ἀνιστῶσα καὶ διεγείρουσα».

Ὁ Στέφανος ὅμως, ὁ σύζυγός της, ὄχι μόνο δὲν ἔδειξε ὅτι συγκινεῖται ἀπὸ τὴν θαυμαστὴ αὐτὴ πολιτεία τῆς Θωμαΐδος, ἀλλὰ καὶ προσπάθησε νὰ τὴν πείση διὰ τῆς βίας καὶ νὰ τῆς ἀλλάξη τὸ φρόνημα.

Κτυποῦσε ἀπάνθρωπα τὴν γενναία δούλη τοῦ Θεοῦ... Τὴν ἔκαιγε... Τῆς ἄνοιγε πληγὲς σὲ ὅλο τὸ σῶμα... Τὴν ἐχλεύαζε, τὴν ἐνέπαιζε, τὴν ὕβριζε, τὴν ὑποτιμοῦσε... Τὴν ἀπέτρεπε ἀπὸ τὶς θεάρεστες δραστηριότητές της...

Στὴν ἀρχὴ μάλιστα, ὅταν διαπίστωσε τὸ φρόνημα καὶ τὸν τρόπο ζωῆς τῆς εὐλογημένης συζύγου του, τόσο πολὺ τὸν ἐκυρίευσε ὁ σατανᾶς, ὥστε ἀφοῦ τὴν ἐκτύπησε βάνουσα, τὴν ἔρριξε κάτω μὲ γροθιὲς καὶ τὴν τραβοῦσε ἀπὸ τὰ μαλλιά... Κατόπιν, τὴν ἔδεσε ὁ θηριώδης ἀπὸ τοὺς

ἀγκῶνες καὶ τὴν ἐκράτησε κρεμασμένη ὅλη τὴν νύκτα καὶ ὅλη τὴν ἡμέρα... Ἀπὸ τότε, αὐτὸ συνέβη πολλές φορές...

Μὲ τέτοιους γαμήλιους ὕμνους καὶ γαμήλια δῶρα περιποιόταν ὁ ταλαίπωρος τὴν ὠραία ἐκείνη νύμφη τοῦ Χριστοῦ!...

* * *

Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ αὐτὴ δὲν ἔπαυσε ποτὲ... Δὲν βασανιζόταν καὶ μαστιγωνόταν ἡ Θωμαΐς ἀπὸ ἀλλόφυλους καὶ ἀλλόθρησκους τυράννους, ἀλλὰ ἀπὸ τὸν σύζυγό της... Διὰ μέσου αὐτοῦ, ὁ ἀνθρωποκτόνος διάβολος ἤθελε νὰ τὴν ἐμποδίσει ἀπὸ τὴν φωτεινὴ καὶ θεάρεστη ζωὴ της...

Αὐτὴ ὅμως ἡ γενναία παρέμενε ἀκλόνητη... Ὡσὰν σιδερένιος πύργος, ἀποκρούει τὸν σάλο τῶν πειρασμῶν... Δὲν ταρασσεται... Δὲν δειλιάζει... Τὰ ἀφρισμένα κύματα τῶν πειρασμῶν διαλύονται στὸν ἀσάλευτο βράχο τῆς καρδιάς της, ποὺ εἶναι κατοικητήριο τῆς Ἁγίας Τριάδος.

Ἔχει βαθεῖα ἐπίγνωσι, ὅτι μέσω τοῦ Στεφάνου ἔχει εἰσέλθει στὰ καθημερινὰ σκάμματα καὶ ἀγωνίσματα γιὰ χάρι τοῦ Νυμφίου της... Ἦταν μιὰ Μάρτυς τοῦ Χριστοῦ... Ἡ λαμπάδα τῶν ἀρετῶν της ἔλαμπε ὅλο καὶ περισσότερο... Ἡ ἔλευσις τοῦ Οὐράνιου Νυμφίου γινόταν ὅλο καὶ περισσότερο ποθητή... Ἡ προετοιμασία γιὰ τὴν ὑποδοχὴ Του ὅλο καὶ προθυμότερη...

Ὅσο ἔπασχε, τόσο αὔξανε ἡ διάθεσίς της γιὰ νέους ἀγῶνες... Ὅσο ἐμποδιζόταν ἀπὸ τὴν ἀγάπη γιὰ τοὺς πτωχοὺς, τόσο αὐτὴ γινόταν ἰσχυ-

ρότερη... Ὅσο ἀποτρεπόταν ἀπὸ τὸν θεῖο ἔρωτα, τόσο αὐτὸς φούντωνε στὴν καρδιά της...

Κάποτε, καθὼς ξεκίνησε νὰ φύγη ἀπὸ τὸν ἱερὸ Ναό, ὅπου λαχταροῦσε νὰ εὐρίσκεται συνεχῶς, συνάντησε στὸ προαύλιο κάποιον ρακένδυτο πτωχό... Ἡ καρδιά της τὸν εὐσπλαγχνίζεται... Αὐθόρμητα τοῦ δίνει τὸ δικό της ἔνδυμα... Μένει γυμνὴ γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ μας καὶ ντύνει τὸν τυραννισμένο ἀδελφό της...

Τότε ὁ Στέφανος, πραγματικὸ ὄργανο τοῦ σατανᾶ, τὴν μισεῖ, τὴν ἀποστρέφεται, τὴν κτυπάει καὶ τὴν μαστιγώνει ἀπάνθρωπα.

Δὲν συγκινεῖται ὁ δυστυχὴς ἀπὸ τὴν ἐλεήμονα διάθεσι τῆς συζύγου του... Ὁ ψυχικὸς ἄνθρωπος δὲν δέχεται τὰ πνευματικὰ... Δὲν ἔχει καλὴ προαίρεσι... Δὲν ἀποτελεῖ «*γῆν ἀγαθὴν*»...

Ἡ μακαρία ὁμῶς Θωμαῖς «*εὐχαρίστως ἔφερε τὰς πληγὰς ὡς μάρτυς χαίρουσα*»...

Πάσχει γιὰ τὸν Χριστό, ὁ ὁποῖος περιβλήθηκε γιὰ μᾶς ἀκάνθινο στεφάνι... Κτυπιέται ἀπὸ τὸν Στέφανο... Καὶ ὑπομένει γιὰ νὰ ἀπολαύσῃ τὸ δεσποτικὸ στεφάνι τῆς δόξης...

γ. Κορύφωσις ἀγώνων

ΜΕΤΑ ΑΠΟ μερικά χρόνια, οί επιφανείς γονεῖς τῆς Θωμαΐδος, ἀφοῦ παρεχώρησαν τὰ κτήματά τους, ἔφυγαν ἀπὸ τὴν Λέσβο καὶ μετακόμισαν στὴν Κωνσταντινούπολι... Μαζί τους ἦσαν καὶ ὁ Στέφανος μὲ τὴν σύζυγό του.

Στὴν Βασιλεύουσα, ὅπου ὁ Μιχαὴλ καὶ ἡ Καλὴ ἦσαν σὲ ὄλους γνωστοὶ καὶ ἀγαπητοὶ γιὰ τὴν ἀρετὴ καὶ τὴν εὐγενικὴ τους καταγωγὴ, ἔζησαν εὐτυχισμένοι καὶ ἱκανοποιημένοι.

Ὑστερα ἀπὸ λίγο καιρό, ὁ ἐνάρετος Μιχαὴλ ἀνεχώρησε ἀπὸ τὴν πρόσκαιρη αὐτὴ ζωὴ καὶ ἀπεδήμησε πρὸς τὴν ὄντως Ζωὴν.

Τότε, ἡ εὐλογημένη σύζυγός του Καλὴ ἀσπάζεται τὸν μοναχικὸ βίον... Γίνεται Μοναχὴ στὸ Μοναστήρι τῆς Θεοτόκου, ποῦ ἦταν γνωστὸ μὲ τὸ ὄνομα: «τὰ Μικρὰ Ρωμαίου», ὅπου ἀργότερα ἔγινε καὶ Ἡγουμένη.

Ἐκεῖ, μὲ τὴν βοήθεια τῆς Θεομήτορος, ἔζησε τὸ ὑπόλοιπο τῆς ζωῆς της ἀγγελικά:

«Προσομιλεῖν ἀπάρχεται τῷ Θεῷ, τὴν κλίνην καθ' ἐκάστην λούει τοῖς δάκρυσιν, ἀγρύπνῳ πρόσκειται προσευχῇ, νηστεία διηνεκεῖ προσεμμένει, τὸν Κύριον ἐπτάκις τῆς ἡμέρας αἰνεῖ. Οὕτως ἐπὶ θεμελίῳ

*στερρῶ καλὸν ἐπιτίθησιν ὄροφον· ἀσκη-
τικῆς πολιτείας ἀντείχετο θέλουσα βιῶ-
σκειν ἀγγελικῶς καὶ τὰ τοιαῦτα δρῶσα
νύκτωρ καὶ μεθ' ἡμέραν οὐκ ἔληγεν».*

* * *

ΤΟ ΔΡΑΜΑ ὁμως τῆς γενναίας Θωμαΐδος ἐδῶ
στὴν Βασιλεύουσα κορυφώνεται... Ἡ ἀπάνθρω-
πη τακτικὴ τοῦ συζύγου τῆς συνεχίζεται καὶ ἐπι-
δεινώνεται... Ἄλλα καὶ αὐτὴ δὲν ἀποθαρρύνεται...
Τὸ νερό, ὅταν πιέζεται νὰ περάσῃ ἀπὸ μιὰ μικρὴ
ὀπή, ἐκτινάσσεται στὰ ὕψη....

Στὴν Κωνσταντινούπολι «ποιός καὶ τί εἶδους
Ναὸς δὲν τὴν εἶχε κατὰ τὸν καιρὸ τῶν ὕμνων καὶ
τῆς φρικτῆς καὶ ἀναίμακτης δεσποτικῆς ἱερουρ-
γίας καὶ ἀναμνήσεως; Ποιά δὲ μνημεῖα καὶ ἀσκη-
τήρια, ἱερὰ καὶ Μοναστήρια δὲν φρόντισε καὶ δὲν
προνόησε γι' αὐτοὺς ποὺ ἔμεναν σ' αὐτά, ὅσο
μποροῦσε; Ποιὸν παρέβλεψε ποὺ νάχε ἀνάγκη
ἀπὸ συμπόνοια, ποὺ νὰ περιστοιχιζόταν ἀπὸ με-
γάλες στενοχώριες;».

Ὁ Στέφανος, μετὰ καὶ τὴν κοίμησι τῶν γο-
νέων τῆς Θωμαΐδος, μὲ εὐκολία μεγαλύτερη πλέον
ἐπινοοῦσε ὅλο καὶ νεώτερες τιμωρίες καὶ μεγαλύ-
τερα βασανιστήρια ἐναντίον τῆς... Ἦθελε ὁ σκο-
τεινὸς νὰ ἀποτρέψῃ τὴν φωτεινὴ ἀπὸ τὴν ἄνοδό
τῆς...

Ἡ ὑπεράνθρωπη καρτερία καὶ γενναιότητα τῆς
Ἀγίας προξενοῦσαν ὀπωσδήποτε κατάπληξι καὶ
ἀπορία στὴν θηριώδη καρδιά του... Ἦταν ὁμως
κακοπροαίρετος, ὅπως ὁ Φαραώ... Ἔτσι, ἐμπόδι-

ζε τὸ θεῖο φῶς νὰ εἰσέλθῃ μέσα του, νὰ ἀνοίξῃ τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ νὰ κατανοήσῃ τὰ θαυμάσια τοῦ Θεοῦ... Καὶ ἔμενε ἀμετανόητος... Καὶ σκληρυνόταν ὅλο καὶ περισσότερο...

Μιὰ φαινομενικὰ εὐλογία πρόφασι γιὰ νὰ τὴν κακοποιῇ ἦταν, ὅτι ἡ Θωμαῖς σπαταλοῦσε δῆθεν τὴν περιουσία τους στὶς ἐλεημοσύνες.

Ἡ ἀλήθεια βέβαια εἶναι, ὅτι *«θὰ μποροῦσες κάθε μέρα νὰ βλέπεις τὴν Ἁγία νὰ προσφέρει ἄφθονα στοὺς φτωχοὺς, νὰ ντύνει γυμνοὺς, νὰ στολίζει κουρελῆδες, νὰ μοιράζει τροφή στὰ ὀρφανά, νὰ παρέχει στοὺς ἀπόρους πόρους ἀπαραίτητους γιὰ νὰ ζοῦν, νὰ αὐξάνει πῶς πολὺ τὶς δωρεές της, νὰ θέλει ἡ ἴδια νὰ στερεῖται ἐνδύματα γιὰ χάρι τοῦ Χριστοῦ παρὰ νὰ ντύνει τὸ γῆϊνο καὶ πῆλινο αὐτὸ σῶμα, νὰ κάνει καὶ νὰ δρᾷ τὰ πάντα γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ».*

Ἔτσι λοιπόν, ὁ ἀγροῖκος Στέφανος, ὁ ὁποῖος εἶχε ὡς ἀσχολία του τὴν ναυτιλία, κάθε φορὰ ποὺ ἐπέστρεφε στὸ σπίτι ἐρευνοῦσε τὰ περιουσιακά τους...

Καὶ ἐξαγριωνόταν, ὅταν διεπίστωνε ὅτι αὐτὴ συνέχιζε νὰ ἀγαπάῃ τοὺς ἐνδεεῖς καὶ νὰ εἶναι ἐλεήμων... Καὶ τὴν κτυποῦσε ἀνελέητα...

Αὐτὴ ὅμως ἡ γενναία ἀπέβλεπε σταθερὰ στὴν μέλλουσα ἀνταπόδοσι... Καὶ δὲν ἐδειλίαζε... Ἀντιθέτως μάλιστα, προκαλοῦσε τὸν τύραννο:

«Κτύπα σῶμα ποὺ σὲ λίγο θὰ φθαρῇ καὶ θὰ ἐπιστρέψῃ πάλι στὴν γῆ, ἀπὸ τὴν ὁποία ἔγινε!...».

Εἶναι πάντως ἀξιοπρόσεκτο, ὅτι ἐκεῖνο ποῦ ἰδιαίτερα χαρακτηρίζει τὴν Ἁγία ἦταν ἡ ἀγάπη καὶ ἡ εὐσπλαγχνία πρὸς ὅλους... Καὶ ὅσο ἡ σκληρότητα τοῦ μαρτυρίου τῆς παρατεινόταν, τόσο ἡ καρδιά τῆς μαλάκωνε καὶ πλάταινε γιὰ ὅλους...

Ἴσως καὶ αὐτὸ νὰ εἶναι τὸ μυστικὸ τῆς δοκιμασίας τῆς... Ὁ Θεὸς εἶναι Ἀγάπη καὶ Ἐλεος... Ὁ διάβολος εἶναι μῖσος καὶ κακία... Καὶ ὅσο αὐτὴ πλησίαζε τὸν Θεὸν τῆς Ἀγάπης, ὅσο ἐνωνόταν μὲ τὴν Ἀγάπη, ὅσο γινόταν Ἀγάπη, ὅσο ἔδειχνε καὶ ἔδινε Ἀγάπη, τόσο ὁ μοχθηρὸς σατανᾶς ἐξαγριωνόταν ἐναντίον τῆς καὶ προσπαθοῦσε μέσῳ τοῦ Στεφάνου νὰ τὴν χωρίσῃ ἀπὸ τὴν Ἀγάπη...

«Ἡ Θωμαῖς σύχναζε στοὺς ἱεροῦς Ναοὺς κι ἐκεῖ ὅλο καὶ πιὸ πολὺ πύκνωνε τὶς ἐπισκέψεις, ὅπου τελοῦνταν ὀλονύχτια Ἀγρυπνία. Συνήθιζε νὰ πηγαίνει στὸν Ναὸ τῶν Βλαχερνῶν. Νύχτα πάντοτε τὸν βιάδιζε ὅλον τὸν δρόμο ὑμνολογώντας τὸν Θεό. Παρακαλοῦσε τὴν πάναγνη Μητέρα Του προσπέφτοντας στὴν πάντιμη καὶ πανάγια Σορὸ. Ἐκλαιγε καὶ θερμὰ παρακαλοῦσε. Ζητοῦσε χάρι γιὰ ὅλον τὸν κόσμον νὰ μεσιτεύσει στὸν Υἱὸν Τῆς, ὥστε νὰ βραδύνει τὴν τιμωρία καὶ νὰ καταπαύσει τὴν κάκωση τοῦ κόσμου ἐξ αἰτίας τῶν ἀμαρτιῶν του. Δὲν ἰκέτευε οὔτε παρακαλοῦσε τὸν Κύριο γιὰ τὸν ἑαυτό τῆς, ἀλλὰ γιὰ τὸν λαὸ καὶ τὴ σωτηρία καὶ τὴ λύτρωση τοῦ κόσμου. Γιατὶ δὲν ζητοῦσε τὸ δικό τῆς, ἀλλὰ τοῦ ἄλλου τὸ συμφέρον, σύμφωνα μὲ τὸν Ἀπόστολο».

δ. Χάρισμα θαυματουργίας

ΣΤΟ ΜΕΤΑΞΥ, ή ενάρετη ζωή τής Θωμαΐδος και τὸ ιδιότυπο μαρτύριό της ἄρχισαν νὰ γίνωνται γνωστά... Ἀποτελοῦσαν τὸ καλὸ παράδειγμα καὶ σὲ ἄλλες γυναῖκες, οἱ ὁποῖες ἀντιμετώπιζαν δύστροπους καὶ βάνουσους συζύγους.

Μάλιστα, ή γενναία ἀθλήτρια τοῦ Χριστοῦ πολὺ σύντομα ἀπέκτησε τόση παρρησία ἐνώπιον τοῦ Θεοῦ, ὥστε τῆς ἐδόθη καὶ τὸ χάρισμα τῆς θαυματουργίας γιὰ τὴν ἀνακούφισι ὄσων ὑπέφεραν.

Ἀναφέρονται πέντε θαύματα, τὰ ὁποῖα ἐτέλεσε ὁ Κύριός μας διὰ μέσου τῆς δούλης Του ὅσο αὐτὴ ἦταν ἀκόμη στὴν πρόσκαιρη αὐτὴ ζωὴ.

* * *

1. Κάποτε, σὲ μιὰ Ἀγρυπνία στὶς Βλαχέρνες, κάποιος δαιμονισμένος ἔπεσε ξαφνικὰ στὰ πόδια τῆς Θωμαΐδος, κραυγάζοντας:

«Ὡς πότε θὰ κρύπτῃς τὸν ἑαυτό σου, δούλη τοῦ Θεοῦ;... Ἄς μεγαλυθῇ τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ μὲ ὄργανό Του ἐσένα... Ἄς γίνῃ θαυμαστὸ σὲ μένα, Θωμαῖς, τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ... Φανέρωσε τὸν ἑαυτό σου... Δείξον ὅτι θαυμάσια μεγάλα τερα-

*τουργεῖ διὰ σοῦ ὁ τῶν θαυμασίων Θεὸς...
Ἴς θρυματισθῆ με τὸ δικό σου χέρι αὐ-
τὸς ποῦ με καταδυναστεύει...».*

Ἡ Ἁγία κάμφθηκε ἀπὸ τὴν εὐσπλαγχνία...
Ἐψωσε τὰ χέρια στὸν Θεὸ καὶ προσευχήθηκε...
Ἐστερα ἄλειψε με λάδι τῆς Θεοτόκου τὰ χέρια
της καὶ ἔχρισε τὸν δαιμονισμένο... Καὶ ἐκεῖνος εὐ-
θὺς ἀμέσως ἐλευθερώθηκε ἀπὸ τὸ πονηρὸ πνεῦ-
μα!...

2. Στὴν Μονὴ τοῦ Ἁγκουρίου ζοῦσε ἕνας εὐνοῦ-
χος ποῦ ὠνομαζόταν Κωνσταντῖνος καὶ ἔπασχε
ἀπὸ παράλυσι καὶ κυνάγχη.

Μιὰ νύχτα, εἶδε στὸν ὕπνο του κάποιον ποῦ
στάθηκε πλησίον του καὶ ἄρχισε νὰ τὸν συμβου-
λεύη πῶς νὰ θεραπευθῆ:

*«Ἄν θέλῃς γρήγορα νὰ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ
τὸν κίνδυνο, χωρὶς καμμιά ἀναβολὴ στεί-
λε ταχέως στὴν μακαρία Θωμαΐδα... Πά-
ρε τὸ νερὸ ἀπὸ τὸ πλύσιμο τῶν ἁγίων
χεριῶν της... Χρίσε με αὐτὸ τὸ μέρος τοῦ
σώματος ποῦ σὲ ταλαιπωρεῖ... Καὶ ἀμέ-
σως θὰ θεραπευθῆς...».*

Πείθεται ὁ ἀσθενὴς... Ἀφοῦ ξύπνησε, ἔκανε σύμ-
φωνα με τὶς ὁδηγίες... Ἐχρίσε ὅλο τὸ σῶμα του
με τὸ ἀπόνερο τῆς Ἁγίας... Καὶ ἰάθη παραχρή-
μα!...

3. Κάποτε ἡ Θωμαΐς ἀγρυπνοῦσε στὸν Ναὸ
τῆς Παναγίας Ὁδηγητρίας... Ξαφνικά, προσπί-
πτει ἐνώπιόν της μιὰ γυναίκα... Ἄρκετὸ καιρὸ ἡ
ταλαίπωρη βασανίζοταν ἀπὸ δαιμόνιο... Τὴν θερ-
μοπαρακαλεῖ με θρήνους καὶ κλαυθμούς:

«Ἐλέησέ με τὴν δούλη σου, ὦ δούλη τοῦ Θεοῦ... Μὴ μὲ ἀφήσης νὰ μὲ σέρνη ὁ σατανᾶς σὰν ἀνδράποδο... Ἰκανὸς ὁ καιρὸς τῆς θλίψεως... Δὲν θὰ βρεθῆ κάποιος νὰ μὲ βοηθήσει;...».

Ἡ Ἁγία τὴν εὐσπλαγχνίσθηκε.

«Ἐλαίω ἀγίω χρίει τὸ γύναιον καὶ παρευθὺς τὸ δαιμόνιον δραπετεύει καὶ ἄφαντον γίνεται...».

4. Μιὰ ἄλλη γυναίκα ζοῦσε ἄσεμνη καὶ ἀκόλαστη ζωὴ... Βασανιζόταν ὁμως ἀπὸ φοβερὴ ἀσθένεια: αἰμορροοῦσε περισσότερο ἀπὸ ἕξι χρόνια...

Ἡ Θωμαῖς, φωτισμένη ἀπὸ τὸν Θεό, κατάλαβε τὸ νόσημα καὶ τὴν ἐσυμβούλευσε:

«Κοπέλλα μου, ἂν θέλῃς νὰ ἀπαλλαγῆς ἀπὸ τὴν ἀρρώστιά σου, παῦσε νὰ ἀμαρτάνῃς κατὰ τὶς μεγάλες Ἑορτές... Ἀπόφευγε νὰ κάνῃς, ὅπως συνηθίζεις, πράγματα ποὺ ἀπαγορεύει ὁ θεῖος νόμος... Διῶξε πολὺ μακρὰ τὴν συνήθεια νὰ κυλιέσαι στὸν βόρβορο τῶν παθῶν...».

Ἡ ἀμαρτωλὴ γυναίκα ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ ἀπέχη ἀπὸ τὶς αἰσχροπραγίες αὐτὲς... Ἡ Ἁγία τὴν ἔχρισε μὲ τὸ γνωστὸ λάδι καὶ τὴν ἐθεράπευσε!...

5. Ἐνα παρόμοιο θαῦμα ἔγινε μὲ μιὰ ἄλλη γυναίκα... Ζοῦσε καὶ αὐτὴ βίον βδελυρὸ καὶ κυλιόταν στὸν βόρβορο... Τὴν ἐβασάνιζε ὁμως ἀσθένεια ὀδυνηρὴ καὶ ἀνυπόφορη: εἶχε καρκίνο γύρω ἀπὸ τὸν μαστὸ...

Πέφτει στὰ πόδια τῆς Θωμαΐδος, τὰ βρέχει μὲ δάκρυα καυτὰ καὶ ζητεῖ τὸ ἔλεος... Τότε ἀκούει τὴν δούλη τοῦ Χριστοῦ νὰ τῆς λέῃ:

«Εἰ θέλεις ὑγιῆς γενέσθαι, τῆς παραλό-
γου καὶ βορβορώδους ἀπόστηθι μίξεως,
τὸ ταύτης ἔκκοψον πάθος καὶ συζεύχθη-
τι νομίμῳ ἀνδρὶ καὶ τεύξῃ ταχείας τῆς
θεραπείας».

Ἡ ἀσθενής, ὅταν ὑποσχέθηκε ὅτι θὰ κάνη ὅλα
αὐτὰ καὶ τὸ διαβεβαίωσε μὲ πολὺ φόβο, ἔγινε
ἀμέσως καλά!...

ε. Κοίμησις καὶ ἀφθαρσία

ἩΔΗ ΕΧΟΥΜΕ φθάσει στὰ μέσα περίπου τοῦ δεκάτου αἰῶνος, 948-951...

Ἡ ζωὴ τῆς γενναίας Θωμαΐδος κινεῖται μεταξὺ φθορᾶς καὶ ἀφθαρσίας...

Εἶναι τριάντα ὀκτῶ ἐτῶν...

Δεκατέσσαρα χρόνια ἔχουν κυλίσει μέσα σὲ ἓνα διαρκὲς Μαρτύριο...

«Τὰ ρυάκια ἐκείνων τῶν ἀδιάκοπων αἱμάτων, οἱ νιφάδες τῶν τραυμάτων, οἱ σταλαγματιές τῶν πληγῶν, οἱ στρεβλώσεις τῶν μελῶν, τὸ κρέμασμα στὰ μάρμαρα καὶ οἱ ὑπόλοιπες παραφροσύνες, καθὼς συνέβαιναν σὲ βαθμὸ ὑπερβολικό, σὲ τίποτε δὲν ὑπολείπονταν ἀπὸ τὰ βασανιστήρια τῶν Μαρτύρων».

Πλησίαζε ἡ κοίμησίς της...

Ἡ καρδιά της δὲν εἶχε ποτὲ δοθῆ στὸν ἐπίγειο νυμφίο της... Εἶχε νυμφευθῆ μυστικᾶ τὸν Χριστὸ... Στολισμένη μὲ τὶς ἅγιες ἀρετές, πανέμορφη καὶ χαριτωμένη, ἀνέμενε τὸν Οὐράνιο Νυμφίο... Ποθοῦσε τοὺς οὐράνιους θαλάμους...

«Σέ, Νυμφίε μου, ποθῶ καὶ Σὲ ζητοῦσα ἀθλῶ...».

Και ένώ δεχόταν τὰ σφοδρά εκείνα κτυπήματα, τὶς ὀδυνηρὲς πληγές, τοὺς ἀμέτρητους μώλωπες και τὰ ἀπάνθρωπα ραπίσματα, ἄρχισε νὰ χρησιμοποιοῦ προφητικὰ λόγια... Προεδήλωνε την ἐκδήμια της πρὸς τὸν Κύριό μας...

Μαζὶ μὲ τὴν χάρι τῆς βαθειᾶς ταπεινοφροσύνης, τῆς εἶχε δοθῆ και τὸ χάρισμα τῆς προφητείας... Παραγγέλει στοὺς γνωστούς της νὰ μὴν ἐνταφιάσουν τὸ σκῆνωμά της μέσα στὸν ἱερὸ Ναό, ἀλλὰ στὸ προαύλιο, μέχρι νὰ δείξει ὁ πολυέλεος Θεὸς τὸ θέλημά του.

«Ἐπὸν ἐκ τοῦ παρόντος σκῆνους ἐξέλθη τὸ πνεῦμά μου, παρεγγυῶμαι πασιν ὑμῖν μὴ θελήσαι καταθεῖναι τὸ γεῶδες τοῦτο σωματίον τοῦ θεοῦ ναοῦ ἔνδοθεν, ἀλλ' ἐν τοῖς προαυλίοις, ἄχρις ἂν ἡ θεία πρόνοια περὶ ἐμὲ τερατουργήσῃ θαυμάσια».

Ἔτσι, ἡ ἀξιοθαύμαστη και θεοδόξαστη Θωμαῖς, ἐνδεδυμένη τὰ φωτεινὰ ἱμάτια τοῦ θεοῦ Γάμου, παραθέτει τὴν ἀθλητικὴ και σεπτὴ ψυχὴ της στὰ ἄχραντα χέρια του Νυμφίου της Χριστοῦ στὴν μνήμη τοῦ Μεγάλου Βασιλείου, τὴν πρώτη τοῦ Ἰανουαρίου.

Στὸ λαμπρότατο και ἀνέσπερο Φῶς τὴν ὑποδέχονται οἱ Ἅγιοι Ἄγγελοι, διότι ἔζησε ἀγγελικὰ ὡς ἀσώματη... Τὴν ἐγκωμιάζουν οἱ Μάρτυρες, διότι ἔζησε μαρτυρικὰ... Τὴν καλωσορίζουν οἱ Ὅσιοι, διότι εἶχε ζήσει μὲ ἀδιάπτωτη ἀσκητικὴ ἐπαγρύπνησι... Τὴν εὐφημίζουν οἱ Ἐλεήμονες, διότι ἡ καρδιά της ἦταν γεμάτη ἔλεος και ἀγάπη...

Πῶς νὰ περιγράψῃ κανεὶς τὰ ἀκατανόητα καὶ ἀμέτρητα χαρίσματα τῆς ἔνδοξης αὐτῆς δούλης τοῦ Θεοῦ;...

Μόνο ἡ ἀφθαρσία τοῦ Ἱεροῦ Λειψάνου τῆς καὶ ὁ αἰέρρυτος ποταμὸς τῶν θαυμάτων τῆς εἶναι ἱκανὰ νὰ μιλήσουν μὲ ἕναν τρόπο ὑπερφυσικὸ καὶ νὰ μαρτυρήσουν γιὰ τὸ θησαυροφυλάκιο αὐτὸ τῆς Χάριτος.

* * *

ΤΟ ΠΟΛΥΠΑΘΟ σκῆνωμα τῆς Θωμαΐδος ἐτάφη στὴν Θεομητορικὴ Μονὴ «τὰ Μικρὰ Ρωμαίου», ἐκεῖ, ὅπου ἀναπαύοταν καὶ ἡ ὀσιωτάτη μητέρα τῆς.

Πολὺ σύντομα ὅμως, ὁ θάνατός τῆς ἀποδείχθηκε ζωηφόρος... Καὶ ἄνοιξαν οἱ κρουνοὶ τῆς ζωῆς...

Πηγὴ θαυμάτων φάνηκε ὁ τάφος καὶ τὸ ἱερὸ Λειψανὸ τῆς, ἐνῶ ἀκόμη δὲν εἶχαν συμπληρωθῆ σαράντα ἡμέρες ἀπὸ τὴν ἐκδημία τῆς!...

«Καὶ θαυματοποιῖαι πλεῖσται γεγονῶσι, τοῦ θεοῦ ταύτης Λειψάνου τὰς ἰάσεις παρεχομένου τοῖς προσιοῦσι τούτῳ ῥα-δίως καὶ θαύματα τελοῦντος ἐξαΐσια».

Μάρτυρας πολυφωνότατος κάλλους καὶ δόξης ἀρρήτου ἡ ἀφθαρσία τοῦ σεπτοῦ Λειψάνου τῆς... Παρέμεινε ἀναλλοίωτο καὶ ἀδιάφθορο καὶ ἀκέραιο...

Ἄκόμη καὶ οἱ πληγῆς ἀπὸ τὰ μαρτύριά τῆς ἐφαίνοντο καθαρὰ στὸ δέρμα τῆς!...

Ἐνας εὐσεβῆς καὶ λόγιος ἐγκωμιστῆς τοῦ ΙΑ' ἢ ΙΒ' αἰῶνος, σὲ μιὰ πανήγυρι τῆς Ἁγίας, καλεῖ μὲ

τρόπο ἐντυπωσιακὸ τοὺς πιστοὺς νὰ διαπιστώσουν τὴν χάρι τοῦ Λειψάνου τῆς μὲ τὰ ἴδια τοὺς τὰ μάτια:

«Ἐλα, λοιπόν, ὁ καθένας ποὺ ἄκουσε ἤδη τὰ λόγια [τοῦ Ἐγκωμίου] μου καὶ δές τὴν καθὼς κείτεται, σὰν νὰ ἀναπνέῃ, σὰν νὰ φαίνεται ὅτι κοιμᾶται ἤρεμα ἢ κάνει πῶς κοιμᾶται, σὰν νὰ μὴ βρίσκεται μέσα στὸν τάφο, ἀλλὰ νᾶναι ξαπλωμένη πάνω σὲ ἀνακτορικὸ σκίμποδα. Πράγματι λοιπὸν ζοῦν γιὰ τὸν Θεό, ὅσοι ἔζησαν κατὰ Θεόν, ἀκόμη καὶ ἂν φύγουν ἀπὸ ἐδῶ... Δές τὴν λοιπὸν μὲ θαυμασμὸ πῶς διαπρέπει καὶ αὐτὴ μὲ τῆς νύμφης τὴν ὁμορφιὰ σὰν τὶς ἔτοιμες ἐκεῖνες παρθένες καὶ πῶς στέκεται σὰν στὸ νυφικὸ θάλαμο σὲ στάση ἀναπαυτικὴ καὶ δίνοντας τὴν ἐντύπωση ὅτι εἶναι σὲ ἀγωνία μὴπως χάσῃ τὸν νυμφίο καθισμένη κοντὰ στὴν πόρτα, ἔτοιμη νὰ μανταλώσῃ καὶ κλειδώσῃ τὶς πόρτες, λάμποντας ἀπὸ τὸ λάδι τῶν ἱαμάτων καὶ τὴν ἀστραφτερὴ λαμπάδα τῶν θαυμάτων»...

* * *

ΤΑ ΚΡΙΜΑΤΑ ὅμως τοῦ Θεοῦ εἶναι ἄβυσσος... Ὁ ἀνεκτίμητος αὐτὸς θησαυρὸς κάποια στιγμή χάθηκε... Ὡς τὸ 1204, ποὺ ἡ Πόλις κυριεύθηκε ἀπὸ τοὺς Φράγκους, φυλασσόταν σὲ ἱερὴ Λάρνακα μέσα στὸν Ναὸ τοῦ Μοναστηριοῦ τῆς Παναγίας...

ζ. Συμφιλιώτρια συζύγων

Η ΑΓΙΑ ΘΩΜΑΪΣ, μετὰ τὴν κοίμησί της, ἔλαβε ἀπὸ τὸν Κύριό μας ἓνα ἐντελῶς ἰδιαίτερο χάρισμα: νὰ προστατεύῃ τὸν συζυγικὸ βίον καὶ νὰ συμφιλιώνῃ τοὺς συζύγους.

Καὶ δὲν εἶναι βέβαια παράξενο νὰ ἐνδιαφέρεται τώρα ἡ Ἁγία γιὰ ὅσα αὐτὴ ὑπέφερε μιὰ ὀλόκληρη ζωὴ ἀπὸ τὸν βάνουσο Στέφανο στὴν διάρκεια ἐκείνου τοῦ ἀσυνθηκολόγητου πολέμου καὶ τῆς συνεχοῦς σωματικῆς φθορᾶς: τὸν φθόνον καὶ τὴν ζήλεια, τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀντιπάθεια, τὰ βέλη τῆς κακίας ἀπὸ τὴν ἀνδρική μοχθηρία...

Ἔτσι, μὲ τὶς ὀσιομαρτυρικὲς πρεσβεῖες της, ἀποκρούει κάθε παράλογη ζηλοτυπία καὶ διαλύει τὴν ἀνδρική θηριωδία... Ἐξορκίζει τὸν δαίμονα τῆς δυσἀρέσκειας καὶ διαιρέσεως... Χαρίζει στοὺς συζύγους τὴν εἰρήνην καὶ τὴν κατανόησι, ὅταν διαπληκτίζονται καὶ ἔχουν ἀσυνεννοησία...

Ἡ μεσιτεία τῆς χαριτωμένης Θωμαΐδος μαλακώνει εὐκόλα τὴν καρδιά ἐκείνου ποὺ μισεῖ τὴν γυναῖκα του καὶ τὴν μεταστρέφει στὴν ἀγάπη της... Καὶ ἐκείνους ποὺ ἦσαν ἐκ διαμέτρου ἀντίθετοι καὶ δεινοὶ ἀντίπαλοι, τοὺς γαληνεύει καὶ συμφιλιώνει, τοὺς μονοιάζει καὶ τοὺς δίνει τέτοια καὶ τόση ἀ-

γάπη, ὥστε νὰ μὴ θέλουν ποτὲ πλέον ἀκόμη καὶ νὰ θυμηθοῦν τὸ σκάνδαλο ποὺ συνέβη...

Εἶναι πράγματι πολὺ συγκινητικὸ τὸ ἰδιαίτερο αὐτὸ χάρισμα τῆς Ἀγίας Θωμαΐδος, διότι ὅλα τὰ ἄλλα θαύματα ποὺ ἐπιτελεῖ τὰ βλέπουμε συνήθως καὶ σὲ ὅλους τοὺς Ἀγίους τῆς Πίστεώς μας.

«Ἀλλὰ τὸ νὰ ἐξαφανίζῃ ἀμέσως, νὰ ἡμερώνῃ καὶ νὰ λουφάζῃ τέτοια ἀπέχθεια καὶ παράφορη ὀργή, τέτοιου εἶδους ἐξαψη τοῦ μυαλοῦ καὶ τρικυμία τῆς καρδιάς, ποὺ δημιουργεῖ ἢ φοβερὴ ζήλεια, ζάλη, θύελλα καὶ φοβερὴ φουρτούνα, καὶ τόσο εὐκόλα νὰ τὰ μεταβάλλῃ σὲ πλήρη ὁμόνοια καὶ φιλικὸ συμβιβασμό, αὐτῆς ἐδῶ ἀποκλειστικὰ εἶναι ἔργο καὶ φροντίδα καὶ κανενὸς ἄλλου...».

Πόση, ἀλήθεια, εὐγνωμοσύνη ὀφείλουμε στοὺς Ἀγίους καὶ φίλους τοῦ Θεοῦ!...

Γιὰ ὅποια δοκιμασία ἔδειξαν μεγαλοψυχία μέχρι τέλους στὸν ἐπίγειο βίον τους, ἔλαβαν καὶ τὸ ἀνάλογο χάρισμα... Ἔτσι, βοηθοῦν τώρα καὶ ἐμᾶς τοὺς κριματισμένους, ὅταν ἀντιμετωπίζουμε τὸν ἴδιο πειρασμὸν...

Ἀκολουθοῦν καὶ στὸ ζήτημα αὐτὸ τὸν φιλόανθρωπο Δεσπότη μας... *«Ἐν ᾧ γὰρ πέπονθεν Αὐτὸς πειρασθεῖς, δύναται τοῖς πειραζομένοις βοηθῆσαι...».*

ζ. Θεραπεία Στεφάνου

ΠΟΣΟ ΑΡΑΓΕ υπέφερε ἡ γενναία Θωμαῖς ἀπὸ τὸν σύζυγό της;... Θὰ ἦταν πράγματι δύσκολο νὰ συνειδητοποιήσουμε τὴν ἔκτασι καὶ τὴν ἔντασι τοῦ μαρτυρίου της, ἂν δὲν συνέβαινε ἓνα πολὺ θλιβερό, ἀλλὰ καὶ διδακτικὸ γεγονός... Καὶ ἐπίσης, ἂν δὲν ἦταν τόσο ψηλαφητὴ ἡ δόξα ποὺ ξεχύθηκε ἀπὸ τὴν θεοτίμητη Λάρνακά της!...

Ὁ Στέφανος ἐκεῖνος, ὁ ἀγροῖκος καὶ θηριόγνωμος, ὅταν ἐξεδήμησε ἡ πολυχαριτωμένη σύζυγός του πρὸς Κύριον, ἀντιμετώπισε δύο μεγάλες δοκιμασίες...

Ἦταν ἄραγε δυνατὸν νὰ μὴν πληρώσῃ γιὰ τὸν κάκιστο καὶ φαῦλο βίό του;...

Στὴν ἀρχή, τὸν ἀπεστράφησαν οἱ πάντες... Πῶς νὰ τοῦ συγχωρήσουν τὴν βάνουσι συμπεριφορά του;... Πῶς νὰ λησμονήσουν, ὅτι ἔστειλε πρόωρα στὸν τάφο τὴν τόσο νέα καὶ εὐλογημένη σύζυγό του;...

Ἐπέτρεψε λοιπὸν ὁ Θεὸς νὰ τὸν μισήσουν οἱ ἄνθρωποι τόσο πολὺ, ὥστε ὅσοι τὸν συναντοῦσαν ἔβλεπαν αὐτὸν σὰν κακὸ καὶ φοβερὸ «σημάδι»... Ἀπὸ μακρὰ προκαλοῦσε τὸ μῖσος καὶ τὴν ἀποστροφή... Τὸν ἔδιωχναν ὡσὰν ἓνα βδελυρὸ καὶ ἀποτρόπαιο ὄν...

Κατόπιν, γιὰ νὰ τοῦ δώσῃ ὁ Φιλάνθρωπος καὶ μιὰ τελικὴ εὐκαιρία γιὰ μετάνοια, κυριεύεται ἀπὸ λεγεῶνα πονηρῶν πνευμάτων!...

Περιφερόταν στὴν πόλι σὰν ἀλλόκοτο τέρας...
Ἔτρεμε, στριφογύριζε, κραύγαζε ὅπως τὰ θηρία...
Σκορποῦσε τὸν φόβο σὲ ὅλους, καθὼς παρουσιαζόταν ξαφνικὰ μπροστὰ τους σὰν κάποιος δαίμονας ὑποταρτάριος...

Κάποτε ὅμως καταλήγει μπροστὰ στὴν Λάρνακα τῆς συζύγου του... Μερικὰ παλληκάρια τὸν ἐλυπήθησαν... Τὸν ἐσήκωσαν παρὰ τὴν θέλησί του καὶ τὸν μετέφεραν στὸν Ναὸ τῆς Μονῆς.

Θρηνοῦσε ὁ δυστυχὴς Στέφανος ἀπαρηγόρητα... Τὰ πονηρὰ πνεύματα δεινὰ τὸν σπαράσσουν... Δὲν θέλουν νὰ βγοῦν ἀπὸ μέσα του...

Οἱ στιγμὲς εἶναι ἀπερίγραπτα συγκλονιστικές!...

Ἡ Ἁγία καλεῖται τώρα νὰ σώσῃ τὸν τύραννο καὶ βασανιστὴ τῆς!...

ᾠ, τί κρίματα παράδοξα!...

ᾠ, τί θαυμαστὴ πρεσβεία καὶ ἰκεσία!...

Ἐκεῖνον ποὺ ἡ Θεία Πρόνοια χρησιμοποίησε γιὰ τὴν σωτηρία καὶ τὸν ἀγιασμό της· ἐκεῖνον ποὺ διέπραξε ἄπειρα κακὰ ἐναντίον της ἐπὶ δεκατέσσερα χρόνια· ἐκεῖνον καλεῖται ἡ Θωμαΐς νὰ εὐεργετήσῃ καὶ θεραπεύσῃ... Νὰ δείξῃ ἐπιείκεια στὸν διώκτη της... Νὰ περιποιηθῇ τὸν δῆμιό της...

«Καὶ πολλὰ τοῦ δαίμονος ἐκέισε τοῦτον σπαράξαντος καὶ μὴ θελήσαντος ἐκείθεν ἐξεληλυθέναι, τῇ δεήσει ταύτης τῆς σωτηρίας ἐπέτυχεν».

Καὶ ὁ Στέφανος ὀδηγεῖται σὲ εἰλικρινῆ συναίσθησι καὶ μετάνοια γιὰ τὰ πρότερα κακουργήματα καὶ ἀνομήματά του...

Αὐτὴ τελικὰ ἡ ἀμνησικακή κηδεμονία τῆς Θωμαΐδος ἦταν τὸ μεγαλύτερο δῶρο τῆς πρὸς τὸν Στέφανο, ὁ ὁποῖος χωρὶς ἐπίγνωσι τῆς εἶχε πλέξει τὸ στεφάνι τῆς θείας δόξης.

Ἐθαύμασαν οἱ Ἄγγελοι!... Κατεπλάγησαν οἱ ἄνθρωποι!... Ἐφριξαν οἱ φάλαγγες τῶν πονηρῶν πνευμάτων...

η. «Ἄν καὶ νεκρό, ἀνέβλυζε ζωή...»

Ο ΘΕΟΣ ἐδόξασε πολὺ καὶ ἐτίμησε ποικιλοτρόπως τὸ πολὺπαθο Λείψανο τῆς δούλης Του Θωμαΐδος... Τὰ πολλὰ καὶ θαυμαστὰ σημεῖα προξενούσαν τὴν ἐκπληξι τοῦ λαοῦ... Ἡ φήμη τῆς ἐξαπλώθηκε παντοῦ...

«Ὅλοι ἔμεναν κατάπληκτοι καὶ ἔκθαμβοι γιὰ τὸ νεκρό τῆς σῶμα βλέποντας τὴν ἀρτιότητα τῶν μελῶν»...

Ἄν καὶ ἄψυχο, ἔμενε ἀκέραιο... Ἄν καὶ νεκρό, ἀνέβλυζε ζωή...

«Τίποτε ἄλλο δὲν ἐπεδίωκαν τότε ὅλοι νὰ μάθουν, οὔτε ἄλλο εἶχαν στὰ χεῖλη φημολογούμενο καὶ πολυσυζητημένο παρὰ – ὦ, ποιός νὰ τόξερε! – τὴν Θωμαΐδα ἢ πὶδ σωστά: τὰ ἔργα καὶ τὰ θαύματά τῆς».

Πόσο δοξαζόταν ἡ μεγαλωσύνη τοῦ Θεοῦ!...

«Ἐτσι, συνέβαινε τότε νὰ βλέπῃς συρροὴ δαιμονισμένων, συρροὴ βασανισμένων καὶ ἀπελπισμένων καὶ ἄλλων ἀρρώστων καὶ ἀτύχων ἀνθρώπων, ὅλοι σὲ ἕνα δρόμο νὰ φθάνουν στὴ θεία σορὸ καὶ ἀπὸ ἐκεῖ νὰ ἐπιστρέφουν διαφορετικοί, ἀφοῦ εἶχαν τρυγήσει χαρούμενοι ξαφνι-

καὶ τὴν θαυματουργικὴν γρηγόρη, πολύμορφη καὶ πολύτροπη βοήθειά της, μὲ ἀποτέλεσμα κάποια θεία καὶ ἄρρητη χαρμονὴ καὶ πτερωτὴ φήμη νὰ κυκλοφορῇ ἀπὸ ἐδῶ στὴν οἰκουμένη γιὰ τὶς τόσο ἐξαίσιες καὶ θεοπρεπεῖς θεραπείες».

ᾠ, τῆς ξακουστῆς πρὸς τὸν Θεὸ παρρησίας σου, ἔνδοξε Ὁσία καὶ Μάρτυς Θωμαΐς!...

* * *

1. Κάποιος ἄνδρας ἀπὸ τὴν Νικομήδεια εἶχε φοβερὸ δαιμόνιο καὶ προσέτρεξε στὴν σορὸ τῆς Ἁγίας... Ἐμεινε ἐκεῖ γιὰ λίγο καιρὸ προσευχόμενος... Τελικὰ, θεραπεύθηκε ἀπὸ τὸ δαιμόνιο ποὺ τὸν ἐνοχλοῦσε.

Οἱ Μοναχέες, ὅταν εἶδαν τὸ παράδοξο τοῦ θαύματος, ἀμέσως θυμῆθηκαν τὴν πρόρρησι τῆς μακαρίας Θωμαΐδος καὶ ἐξεπλάγησαν... Τότε, μὲ τὴν πρέπουσα τιμὴ μετέφεραν τὸ σεπτὸ Λεῖψανο τῆς Ἁγίας μέσα στὸν Ναό.

2. Μιὰ σεμνὴ καὶ ἐνάρετη γυναῖκα ἀφιερώθηκε στὴν μοναχικὴ ζωὴ... Εἶχε ὅμως καὶ αὐτὴ φοβερὸ δαιμόνιο, τὸ ὁποῖο τὴν ἐβασάνιζε...

Αὐτὴ λοιπὸν ἐπλησίασε τὸν τάφο τῆς Ἁγίας Θωμαΐδος καὶ μὲ πολὺ θερμὰ δάκρυα ζητοῦσε τὴν λύτρωσι... Τὸ ἀκάθαρτο πνεῦμα τὴν ἐσπάραζε δεινῶς...

«Καὶ τὴν κεφαλὴν αὐτῆς τῷ τάφῳ προσάραττουσα (ἀφοῦ ἀκούμπησε) τὸν συνήθη ἔλεον εὔρατο καὶ τῆς δαιμονικῆς ἐπιρρείας ἀπηλλάγη καὶ διοχλήσεως».

3. Κάποιος ἄλλος ἄνδρας μὲ τὸ ὄνομα Εὐτυχιανός, πάμπλουτος, ἀξιοματουῦχος, εὐγενής και πασίγνωστος, ἦταν θῦμα μαγείας και εἶχε γίνει παράλυτος... Ἄν και ξώδευε τὴν περιουσία του στοὺς ἰατροὺς, δὲν εὗρισκε τὴν ὑγεία του...

Τελικά, προστρέχει στὸν Ναὸ τῆς Ἁγίας και πέφτει ὀλόκληρος ἐπάνω στὸν τάφο της... Μὲ κραυγὲς και προσευχὲς ζητάει τὰ ἐλέη της... Καὶ ἡ Θωμαῖς τὸν ἐθεράπευσε...

«Καὶ ὁ πρῶην βαδίσαι ὄλως μὴ δυνάμενος, ταχὺ ἐκ τόπου εἰς τόπον μεταβαίνει ὠρᾶτο και εὐδρόμως κινούμενος.»

4. Ἕνας ἄνδρας βασανιζόταν ἀπὸ τὴν ἀνίατη ἀρρώστια τῆς ἐπιληψίας... Ἦταν ἄχρηστο και τὸ χέρι του και τὸ πόδι του... Προσέτρεξε και αὐτὸς στὸν τάφο τῆς Ἁγίας Θωμαΐδος...

Θεραπεύθηκε και γύρισε στὴν οἰκογένειά του ἄνοσος, ὑγῆς και ἀπαλλαγμένος ἀπὸ τὸ πάθος, *«τὸν Θεὸν μεγαλύνων και τῇ Ἁγίᾳ ὡς λαμπρὰς τὰς χάριτας ὁμολογῶν.»*

5. Κάποια γυναίκα βασανιζόταν ἀπὸ ὀξύτατους πόνους στὰ ἐντόσθια... Ἐπειδὴ εἶχε χάσει κάθε ἐλπίδα γιὰ ἀνθρώπινη βοήθεια, προσῆλθε στὴν σορὸ τῆς Ἁγίας Θωμαΐδος μὲ πολὺ θερμὴ πίστι και προσευχή...

«Καὶ νύκτωρ και μεθ' ἡμέραν ἐγκαρτερήσασα και δάκρυα συχνὰ καταχέασα, ταχύτατα λαμβάνει τὴν θεραπείαν και τοῦ πιέζοντος πάθους παντελῶς ἀπαλλάττεται.»

Αὐτὴ ἡ γυναίκα θέλησε νὰ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνη της... Μὲ πολὺ ζῆλο, ὕψωσε μιὰν ἀψίδα πάνω ἀπὸ τὸν τάφο τῆς Ἁγίας καὶ τὴν ἐστόλισε με ἅγιες Εἰκόνες.

6. Ὁ εὐσεβὴς καὶ λόγιος ἐγκωμιστὴς τῆς Ἁγίας, στὸν ὁποῖο προαναφερθήκαμε (§ ε), περιγράφει μὲ γλαφυρότητα καὶ ἓνα προσωπικό του θαῦμα.

Ἐπέφερε ἀπὸ κάποια πολὺ ὀδυνηρὴ ἀρρώστια... Τὸν ἐβασάνιζε ἓνας φοβερὸς πονοκέφαλος... Ἡ ἰατρικὴ ἐπιστῆμη εἶχε σηκώσει τὰ χέρια... Εἶχε χαθῆ κάθε ἐλπίδα... Μαζὶ μὲ τὸ κεφάλι ὑπέφεραν καὶ ὅλα τὰ μέλη τοῦ σώματος...

Ὅταν ὁμως ἔφθασε κοντὰ στὸ θαυματόβρυτο Λεῖψανο, αἰσθάνθηκε τὸ φοβερὸ ἐκεῖνο καὶ κακόφημο πάθος ἀμέσως νὰ ὑποχωρῆ, ὡσὰν νὰ δραπέτευε φοβισμένο!...

* * *

ΔΙΑΣΩΖΟΝΤΑΙ τρία ἀκόμη θαύματα. Αὐτὰ δὲν ἔχουν σχέσι μὲ θεραπείες σωματικὲς...

Ἡ ζωὴ τῆς Ἁγίας ἦταν συνυφασμένη μὲ τὴν λύπη, γι' αὐτὸ καὶ τώρα βοηθαίει γενικὰ ὄσους ἀντιμετωπίζουν ποικίλες θλίψεις καὶ στενοχώριες.

1. Στὸ Μοναστήρι «τὰ Μικρὰ Ρωμαίου», ὅπου εἶχε ταφῆ ἡ Θωμαΐς, συνέβη κάποτε οἱ Μοναχὲς νὰ χάσουν ἓνα βιβλίο... Δὲν τὸ εὔρισκαν καὶ γι' αὐτὸ ἦσαν περιλυπες...

Ἡ εὐσπλαγχνικὴ Ἁγία δὲν καθυστέρησε... Ἐμφανίζεται τὴν νύκτα καὶ λέει στὶς Ἀδελφές:

*«Ζῆν με γινώσκετε ἀληθῶς, ἀδελφαί,
εἰ καὶ πρὸς ὑμᾶς τέθηκα, ἡ δὲ βίβλος
ἐπὶ τὸν ἐμὸν κατάκειται τάφον συντη-
ρουμένη μοι».*

Οἱ Μοναχὲς ἔτρεξαν ἀμέσως στὴν σεβάσμια σορό... Τὸ βιβλίον ἦταν ἐκεῖ ἀσφαλισμένο!...

2. Ἕνας Μοναχὸς ποὺ ὠνομαζόταν Συμεὼν καὶ ἦταν Κωνσταντινουπολίτης, εἶχε ἓνα καλλιτεχνικὸ καὶ πολύτιμο βιβλίον μὲ προσευχὰς... Ὁ Συμεὼν ἐδάνεισε τὸ προσευχητᾶρι τοῦ αὐτοῦ σὲ ἓναν ἀγαπητὸ φίλον του, τὸν Ἰωάννη.

Αὐτός, ὑποκινούμενος ἀπὸ τὸν σατανᾶ, δὲν ἐπέστρεψε τὸ βιβλίον, ἀλλὰ τὸ ἔκρυψε... Στὸ μετὰ ξύ, ὁ Μοναχὸς ἐλησμόνησε ποῦ εἶχε δώσει τὸ ὠραῖον προσευχητᾶρι του... Ἡ λύπη καὶ ἡ δυσανασχέτησις τὸν εἶχαν κυριεύσει...

Τότε, ἡ Ἁγία Θωμαῖς ἐμφανίζεται στὸν ὕπνον του καὶ τοῦ ὑπενθυμίζει σὲ ποῖον εἶχε δανείσει τὸ βιβλίον... Ὅταν τὸ πολύτιμον προσευχητᾶρι ἦλθε πάλιν στὰ χέρια του, *«τῇ Ἁγίᾳ μεγάλας τῆς περι αὐτὸν προμηθείας ὠμολόγει τὰς χάριτας».*

3. Κάποιος ψαρὰς εἶχε ρίξει ὅπως συνήθως τὰ δίχτυα του γιὰ ψάρεμα... Ἡ τρικυμία ὁμως καὶ ἡ ἀνεμοζάλη τὰ διασκόρπισαν... Ἡ καταστροφή ἦταν πλήρης, ἐφ' ὅσον καὶ ψάρια δὲν ἔπιασε καὶ τὰ ὄργανα τῆς τέχνης του ἔχασε.

Μὲ δάκρυα καὶ ὄδυρμους ὁ δυστυχὴς καταφεύγει στὴν εὐσπλαγχνὴ Θωμαῖδα... Ἐκείνη παρουσιάζεται στὸν ψαρὰ καὶ τοῦ δείχνει τὸν τόπον ποὺ εἶχαν καταλήξει τὰ δίχτυα.

Σπεύδει ἐκεῖ, ὅπου πράγματι τὰ βρίσκει... Καὶ ἦσαν γεμᾶτα ἄφθονα καὶ μεγάλα ψάρια!...

θ. Πλούτος άφυπνιστικός

Η ΑΓΙΑ ΘΩΜΑΪΣ έζησε βίον άπαράκλητον... Καί τώρα είναι εκείνη που παρηγορεί όσους είναι βυθισμένοι στις θλίψεις...

‘Ο Κύριος έδόξασε υπέρμετρα την τρισχαριτωμένη δούλη Του... Καί πόσο δίκαια είναι αλήθεια τὰ κρίματά Του!...

Οί παλαιοί Μάρτυρες υπέφεραν από ειδωλολάτρες... Καί τὰ παθήματά τους δέν διαρκούσαν τόσο πολύ...

‘Η Θωμαΐς όμως υπέφερε από την ωμότητα του συζύγου της... Καί μάλιστα καθημερινώς για δεκατέσσερα όλόκληρα χρόνια...

Τί θα μπορούσε να γίνη χειρότερο και βαρύτερο και πιό άνυπόφορο;...

‘Ο κατά Θεόν βοηθός και σύντροφος να γίνεται δήμιος!... Να μετατρέπη τον γλυκό και εύλογημένο ζυγό του γάμου σε πικρό και άφόρητο βάρος!...

Και όμως, ή γενναία Θωμαΐς ξεπέρασε, θα μπορούσε να πη κανείς, τους όρους της φύσεως... Έζησε με τρόπο άγγελικό... Κατετρόπωσε τὰ πνεύματα της πονηρίας... Διέλυσε τὸ σκότος κάθε έμπαθοῦς έπιβουλης... Ένώθηκε με τὸ πρώτο και περιλαμπρο Φῶς... Δέχθηκε τὸ δεύτερο φῶς τῶν

οὐρανίων Δυνάμεων... Ἔγινε κάτοπτρο ἄχραντο τοῦ θείου Φωτὸς... Καὶ φωτίζει ἐμᾶς ποῦ θαλασσοποροῦμε στὸ σκοτεινὸ καὶ ἀπαράκλητο πέλαγος τῆς ματαιότητος...

Ὁ βίος καὶ τὰ ἀθλήματά της, ἡ συνέπεια καὶ τὸ ἀνυποχώρητό της, τὸ ἄφθαρτο Λεῖψανό της καὶ τὰ ρεῖθρα τῶν θαυμάτων της, ὅλα μαζί ἀποτελοῦν τὸν ἀνεκτίμητο πλοῦτο τῆς Ἐκκλησίας μας...

Ὁ πλοῦτος αὐτός, ἄφθαρτος καὶ ἀρίζηλος, μᾶς ἀφυπνίζει... Μᾶς ὑπενθυμίζει διαρκῶς τὰ ἐφόδια στὴν πορεία μας πρὸς τὸ Φῶς: τὴν παντοτινὴ ἐγρήγορσι, τὴν σταθερὴ ὑπομονή, τὴν συνεχῆ αὐτομεμψία, τὴν ἀνέσπερη ἐλπίδα, τὴν εὐσπλαγχνία γιὰ ὅλους...

Γ'.

Ἐπίμετρον

*Πῶς θὰ γίνουμε
ύψηλότεροι
ἀπὸ ὅσα μᾶς λυποῦν*

Πῶς θὰ γίνουμε ὑψηλότεροι ἀπὸ ὅσα μᾶς λυποῦν

«Ἐπὶ τὸν Κύριον ἐλπίδα πᾶς τις
κεκτημένος, ὑψηλότερος ἐστὶ
πάντων τῶν λυπούντων».

(Ἀντίφωνα Ἦχου δ', Ἀναβαθμὸς δ')

Οποῖος ἔχει στερεὰν καὶ βεβαίαν ἐλπίδα εἰς τὸν Κύριον, τὸν φύσει ὄντα φιλόφρων, τὸν ἔτοιμον εἰς συμπάθειαν, τὸν βοηθὸν καὶ πλούσιον ἐν ἐλέει, καὶ ὁποῖος ἔχει κρεμασμένη τὴν ἄγκυραν τῆς ψυχῆς του ἀπὸ τὸν Θεόν, αὐτὸς μένει ἀνώτερος ἀπὸ ὅλους ἐκείνους, ὅπου τὸν λυποῦν ἢ προαιροῦνται νὰ τὸν λυπήσουν, τουτέστιν ἀπὸ ὅλους τοὺς ὁρατοὺς καὶ ἀοράτους ἐχθρούς.

Καὶ καθὼς τὸ ξύλον τὸ καλούμενον φελλὸς στέκει ἐπάνω εἰς τὸ νερὸν καὶ δὲν καταβυθίζεται, τοιοῦτοτρόπως καὶ ὁ ἐλπίζων εἰς τὸν Θεόν, ἀνώτερος μένει ἀπὸ τοὺς πειρασμούς, ὑπὸ τῆς τοῦ Θεοῦ δυνάμεως κουφιζόμενος καὶ μετεωριζόμενος.

Τοῦτο δὲ ἡμπορεῖ τινὰς νὰ βεβαιωθῇ ἀπὸ τοὺς ἁγίους Μάρτυρας τοῦ Κυρίου· ἐκεῖνοι γὰρ οἱ τρισμακάριστοι, ἐπειδὴ εἶχον ὅλην τὴν ἐλπίδα αὐτῶν εἰς τὸν Θεόν, ἐνίκησαν μὲν τοὺς ἀοράτους ἐχθρούς δαίμονας, ἐνίκησαν δὲ καὶ τοὺς ὁρατοὺς τυράννους καὶ βασιλεῖς· καὶ ὅσον ἐκεῖνοι αὖξανον τὰς

βασάνους, τόσον οἱ τοῦ Χριστοῦ Μάρτυρες ὑψηλότεροι τῶν βασάνων ἐγίνοντο.

Ἄλλὰ καὶ σὺ ἀδελφέ, θέλεις γένει ὑψηλότερος ἀπὸ ὅλα ἐκεῖνα ὅπου σὲ λυποῦν, εἴτε ἄνθρωποι εἶναι, εἴτε δαίμονες, εἴτε δυστυχία καὶ πειρασμοί, εἴτε ἀσθένεια καὶ θλίψεις, εἴτε κίνδυνοι καὶ μαρτύρια καὶ θάνατοι.

Ἄλλὰ μὲ ποῖον τρόπον θέλεις γένει τούτων ἀπάντων ὑψηλότερος;

Ἐὰν ἔχῃς ἐλπίδα ἀδίστακτον εἰς τὸν Κύριον: *«τῇ γὰρ ἐλπίδι, φησὶν ὁ Παῦλος, ἐσώθημεν· ἐλπίς δὲ βλεπομένη, οὐκ ἔστιν ἐλπίς»* (Ρωμ. η' 24). Ἐὰν ἡμέραν καὶ νύκτα ὅλος διόλου ἐλπίζῃς εἰς τὸν Θεόν, καθὼς σὲ παρακινεῖ ὁ Δαβὶδ λέγων: *«ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας μέχρι νυκτός, ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας ἐλπισάτω Ἰσραὴλ ἐπὶ τὸν Κύριον»* (Ψαλμ. ρκθ' 6).

Τί δὲ τοῦτο δηλοῖ;

Ἄκουσον τοῦ θείου Χρυσορρήμονος λέγοντος: *«πάντα τὸν βίον, φησὶν, ἐλπισάτω, τουτέστι νύκτα καὶ ἡμέραν· οὐδὲν γὰρ πρὸς σωτηρίαν ἴσον τοῦ διὰ παντὸς ὄραν πρὸς Θεὸν καὶ τῆς ἐλπίδος ἐκκρέμασθαι ἐκείνης, κἂν μυρία προσπίπτῃ τὰ εἰς ἀπόγνωσιν ἐμβάλλοντα. Τοῦτο τεῖχος ἀρραγές· τοῦτο ἀσφάλεια ἀχείρωτος· τοῦτο πύργος ἄμαχος. Κἂν τὰ πράγματα τοίνυν ἀπειλῇ καὶ κίνδυνον καὶ πανωλεθρίαν, μὴ ἀποστῆς ἐλπίζων εἰς Θεὸν καὶ προσδοκῶν τὴν παρ' αὐτοῦ σωτηρίαν».*

Λέγει δὲ καὶ ὁ ὅσιος Στηθάτης ἐν τῇ ἐρμηνείᾳ τοῦ ῥητοῦ τούτου: *«Ἰσραὴλ ἐστὶ νοῦς καθαρὸς καὶ ὄρων τὸν Θεόν· τοῦτον οὖν τὸ Πνεῦμα ἐλπίζειν ἀνεκδοιάστως ἐπὶ τὸν Κύριον ἀπὸ φυλακῆς πρωΐας προτρέπεται».*

Διατί δὲ ὁ ἔχων εἰς Θεὸν ἐλπίδα ὑψηλότερος γίνεται τῶν λυπούντων;

Ἐπειδὴ ἢ εἰς Θεὸν ἐλπίς εἶναι πάντοτε συντροφευμένη μὲ τὴν χαράν, ἢ δὲ χαρὰ πάλιν εἶναι ἐναντία μὲ τὴν λύπην· ὅθεν ὁ τὴν ἐλπίδα ἔχων, αὐτὸς ἔχει καὶ τὴν χαράν· καὶ ὁ τὴν χαρὰν ἔχων, αὐτὸς εἶναι πάσης λύπης καὶ πάντων τῶν λυπούντων ἀνώτερος.

Ποῖος τούτου βεβαιοῖ;

Πρῶτον ὁ μακάριος Παῦλος, λέγων: *«τῇ ἐλπίδι χαίροντες»* (Ρωμ. ιβ' 12).

Δεύτερον, ὁ μέγας Βασίλειος, εἰπών: *«ἐλπίς οὖν ἐστὶν ἡ τὴν χαρὰν σύνοικον τῇ ψυχῇ τοῦ σπουδαίου παρασκευάζουσα»* (Λόγος Περί Εὐχαριστίας).

Ἐφη δὲ καὶ ὁ Ἰωάννης τῆς Κλίμακος: *«ἐλπίδος ἔλλειψις, ἀγάπης ἀφανισμός· ἐλπίδος ἔλλαμψις, ἀγάπης ἐμφανισμός. Ταύτη δέδενται πόνοι, ταύτη κρέμανται κόποι, ταύτην κυκλοῖ ἔλεος»* (Λόγος Λ').

Ἐρμηνεύεται δὲ τοῦτο οὕτως: *«Διὰ τὴν ἐλπίδα τῶν μελλόντων ἀγαθῶν, οὐδὲν οἱ πόνοι, οὐδὲν οἱ κόποι λογίζονται, ἀλλὰ δι' αὐτῆς δεσμοῦνται καὶ ἀπηώρηται καὶ κοῦφοι λογίζονται· οὔτε γὰρ οἱ κόποι κόποι, οὔτε οἱ πόνοι πόνοι πρὸς τὰ ἐλπίζόμενα ἀγαθὰ παραβαλλόμενοι κρίνονται· ταύτην δὲ καὶ ἔλεος κυκλοῖ φρουροῦν αὐτὴν κύκλωθεν, καὶ πᾶν κακὸν ἀποδιῶκον καὶ ἀφανίζον»* (ἐν τοῖς Σχολίοις τοῦ αὐτοῦ Λόγου).

Γέγραπται δὲ καὶ ἐν τοῖς ἁσματικοῖς Τροπαρίοις: *«Ἐλπίς Μαρτύρων χοροὺς ἐνεύρωσε, καὶ πρὸς τὴν σὴν ἀγάπην διαπύρωσε ἐπτέρωσε».*

Καὶ ἀπλῶς, ἐὰν ἐλπίζης βεβαίως εἰς τὸν Θεόν, ἤξευρε ὅτι δὲν θέλεις ἀποτύχει ποτὲ ἐκείνων τῶν ἀγαθῶν ὅπου ἐπιποθεῖς· ἔτσι ἔγραψεν ὁ βασιλεὺς Αὐγαρος ἐπάνω εἰς τὴν πόρταν τῆς πόλεως τοῦ Ἐδέσσης:

«Χριστὲ ὁ Θεός, ὁ εἰς ἐσὲ ἐλπίζων οὐκ ἀποτυγχάνει ποτέ».

Ὁσίου Νικοδήμου Ἀγιορείτου,

Νέα Κλίμαξ, σελ. 167-169,

Σ.Ν. Σχοινᾶ, ἐν Βόλῳ 1956.

+

Τῷ δὲ ἐν Τριάδι
Παναγίῳ καὶ Φιλανθρώπῳ Θεῷ ἡμῶν
δόξα, τιμὴ, προσκύνησις
καὶ εὐχαριστία.
Ἀμήν!

Ἡ β' ἔκδοσις τοῦ βιβλίου
τοῦ Μητροπολίτου Κυπριανοῦ
**«Ἡ Ἁγία Θωμαΐς
ἡ ἐκ Λέσβου
910/913 – 948/951»**
τυπώθηκε τὸν Μάρτιο τοῦ 2011.

Ἐπιμέλεια,
Ἡλεκτρονικὴ Στοιχειοθεσία καὶ Σελιδοποίησης
Ἱερὰ Μονὴ Ἁγίου Κυπριανοῦ Φυλῆς Ἀττικῆς.

Ἐκτύπωσις
BIBLIOTEXNIA
Ζωοδόχου Πηγῆς 52Α, Ἀθήνα, Τηλέφ. 210 380 1844

ISBN 960-8024-12-9